

Opole, dnia 21 kwietnia 2026 r.

SKO.40.2545.2025.oś

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 18 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) – zespół orzekający Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w składzie:

Przewodniczący : Sybilla Koziołek (sprawozdawca)
Członek : Sybilla Stotko
Członek : Aleksandra Kijak-Telma

po rozpatrzeniu, na posiedzeniu niejawnym, odwołań wniesionych przez: **Henryka Kallusa, Joachima Spoideę oraz Justynę Twerd** – od decyzji Burmistrza Miasta Kluczborka z dnia 3 lipca 2025 r., nr OŚ.6220.12.2024.AW, określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn. „Budowa Wytwórni Mas Bitumicznych na terenie dz. nr 523/3, obręb Ligota Dolna w gminie Kluczbork, wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną”,

p o s t a n o w i ł
uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 29 kwietnia 2024 r. Kopalnie Surowców Skalnych w Bartnicy sp. z o.o. z siedzibą w Wałbrzychu (dalej także: wnioskodawca, inwestor, Spółka) zwróciła się do Burmistrza Miasta Kluczborka (dalej także: Burmistrz, organ, organ pierwszej instancji) o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa Wytwórni Mas Bitumicznych na terenie dz. nr 523/3 obręb Ligota Dolna w gminie Kluczbork wraz niezbędną infrastrukturą techniczną”. Do wniosku inwestor dołączył następujące materiały: kartę informacyjną przedsięwzięcia, poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu, mapę w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem znajdującym się w odległości 100 m od granic tego terenu, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa powyżej (mapa sporządzona na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej).

Do akt włączono wypis oraz wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Ligota Dolna, przyjętego przez Radę Miejską w Kluczborku uchwałą nr LXII/883/23 z dnia 30 sierpnia 2023 r. (Dz. Urz. Woj. Op. z dnia 5 września 2023 r. poz. 2630), dotyczące działki nr 523/3, położonej we wsi Ligota Dolna na obszarze oznaczonym symbolem 3P/U – przeznaczonym w planie jako tereny zabudowy produkcyjno-usługowej (przeznaczenie podstawowe) oraz uzupełniająco – pod infrastrukturę techniczną (§ 26 pkt 1 i 2 ww. uchwały).

Pismem z dnia 31 maja 2024 r. organ pierwszej instancji zawiadomił ustalone strony o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie, jak również o uprawnieniach procesowych wynikających z art. 10 § 1 oraz art. 73 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego – dalej także: K.p.a.

Pismami z dnia 31 maja 2024 r. organ pierwszej instancji zwrócił się do następujących organów:

Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Opolu (dalej: RDOŚ) – na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej także: u.u.i.ś.o.), Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Kluczborku (dalej: PPIS) – na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 u.u.i.ś.o., Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – Zarządu Zlewni w Opolu (dalej: PGWWP) – na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 4 u.u.i.ś.o. – o wydanie opinii co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby – co do zakresu raportu o oddziaływaniu na środowisko wnioskowanego przedsięwzięcia (dalej także: raport).

W opinii sanitarnej z dnia 17 czerwca 2024 r., nr NZ.9022.4.13.2024.MCh, PPIS – po zapoznaniu się z wnioskiem Spółki oraz uwzględniając uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.u.i.ś.o. – uznał potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia oraz wykonanie raportu w pełnym zakresie ustawowym (art. 66 u.u.i.ś.o.) – ze szczególnym uwzględnieniem emisji energii oraz substancji zanieczyszczających do powietrza (w tym możliwości kumulowania się oddziaływań – z odniesieniem się do istniejących obiektów przemysłowych w sąsiedztwie).

Z kolei p.o. Zastępcy Dyrektora PGWWP w opinii z dnia 13 czerwca 2024 r., nr CO.ZZŚ.4901.89.2024.MO, w oparciu o uregulowanie art. 64 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 3a i ust. 4 u.u.i.ś.o., wyraził opinię, wedle której – dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie ma obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Jednocześnie wskazany organ określił następujące warunki realizacji przedsięwzięcia: 1) wszelkie prace w obrębie planowanej inwestycji wykonać przy użyciu sprawnego technicznie sprzętu, eksploatowanego i konserwowanego w sposób prawidłowy, który zapewni zabezpieczenie środowiska wodno-gruntowego przed wyciekami paliw i płynów technicznych; 2) zaplecze budowy, a w szczególności miejsca postoju, tankowania i naprawy pojazdów, zabezpieczyć przed przedostaniem się substancji ropopochodnych do gruntu i wód oraz wyposażyć w środki do neutralizacji rozlanych substancji ropopochodnych (sorbenty), w sytuacjach awaryjnych, w takich jak np. wyciek paliwa, podjąć natychmiastowe działania w celu usunięcia awarii oraz usunięcia zanieczyszczonego gruntu – zanieczyszczony grunt należy przekazać podmiotom uprawnionym do jego transportu i rekultywacji lub unieszkodliwienia; 3) wykopy zabezpieczyć przed przedostaniem się do gruntu substancji szkodliwych dla środowiska wodnego; 4) w przypadku konieczności odwodnienia wykopów: prace odwodnieniowe prowadzić bez konieczności trwałego obniżenia poziomu wód gruntowych; do minimum ograniczyć czas odwodnienia wykopów oraz ograniczyć wpływ prac na teren działki inwestycyjnej; wody z odwodnienia odprowadzać w sposób nie powodujący zalewania terenów sąsiednich oraz nie zmieniający stanu wody na gruncie, w szczególności kierunku odpływu wód opadowych ze szkodą dla gruntów sąsiednich; 5) pomieszczenia technologiczne wyposażyć w szczelne, nienasiąkliwe posadzki, odporne na fizykochemiczne działanie wykorzystywanych substancji; 6) wszystkie elementy wchodzące w skład wytwórni mas bitumicznych wykonać jako szczelne, aby uniemożliwić przedostanie się substancji niebezpiecznych do środowiska gruntowo-wodnego; 7) zastosować rozwiązania technologiczne oraz materiały o odpowiedniej jakości, spełniające wymogi ochrony środowiska, które nie wpływają na pogorszenie stanu środowiska wodnego; 8) zbiornik na ścieki bytowe oraz kanalizację całego obiektu wykonać jako szczelne, aby uniemożliwić przedostanie się ścieków do środowiska gruntowo-wodnego; 9) wody opadowe i roztopowe z powierzchni utwardzonych przed odprowadzeniem do zbiornika podczyszczać w separatorze substancji ropopochodnych; 10) preparaty stosowane w procesie technologicznym przechowywać w hermetycznych pojemnikach, odpornych na działanie znajdujących się w preparatach substancji, w specjalnie przeznaczonym do tego celu miejscu, na szczelnym podłożu; 11) pomieszczenia technologiczne oraz miejsca magazynowania substancji niebezpiecznych wyposażyć w neutralizatory i sorbenty do neutralizacji oraz likwidacji wycieków (ilość oraz rodzaj stosowanych środków powinny

być odpowiednio dobrane do substancji stosowanych w zakładzie); 12) odpady niebezpieczne gromadzić i przechowywać w wyodrębnionych do tego celu miejscach, w opakowaniach lub pojemnikach odpornych na działanie składników tych odpadów, posiadających szczelne zamknięcie, uniemożliwiających przypadkowe przedostanie się odpadów do środowiska podczas ich zbierania, załadunku, transportu i rozładunku, na szczelnych posadzkach, odpornych na działanie substancji niebezpiecznych.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2024 r., nr WOOŚ.4220.166.2024.IM, RDOŚ – na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś.o. – wyraził opinię, wedle której – dla przedmiotowego przedsięwzięcia istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt I); nadto organ ten ustalił zakres raportu o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, który sporządzić należy w zakresie zgodnym z art. 66 u.u.i.ś.o. – ze szczególnym uwzględnieniem oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na: stan powietrza atmosferycznego, klimat akustyczny na terenach chronionych, analizy konfliktów społecznych (pkt II).

Następnie Burmistrz Miasta Kluczborka postanowieniem z dnia 11 lipca 2024 r., nr OŚ.6220.12.2024.AW, na podstawie art. 63 ust. 1 u.u.i.ś.o. oraz art. 123 K.p.a., stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (pkt I), a także obowiązek sporządzenia raportu w pełnym zakresie określonym w art. 66 u.u.i.ś.o. – ze szczególnym uwzględnieniem oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na: 1) emisję energii oraz substancji zanieczyszczających do powietrza (z uwzględnieniem możliwości kumulowania się oddziaływań – istniejące obiekty przemysłowe w sąsiedztwie), 2) stan powietrza atmosferycznego, 3) klimat akustyczny na terenach chronionych, 3) analizy konfliktów społecznych (pkt II).

W konsekwencji postanowieniem z dnia 11 lipca 2024 r., nr OŚ.6220.12.2024.AW, Burmistrz Miasta Kluczborka – na podstawie art. 63 ust. 5 u.u.i.ś.o. w związku z art. 123 K.p.a. – zawiesił z urzędu postępowanie do czasu przedłożenia przez wnioskodawcę raportu.

W dniu 18 września 2024 r. Spółka przedłożyła w Urzędzie Miejskim w Kluczborku raport o oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia (przy piśmie z dnia 16 września 2024 r.).

Postanowieniem z dnia 23 września 2024 r., nr OŚ.6220.12.2024.AW, powołując się na regulację art. 97 § 2 w związku z art. 123 K.p.a., organ pierwszej instancji podjął z urzędu zawieszono postępowanie administracyjne.

Pismami z dnia 7 października 2024 r. Burmistrz zwrócił się do – PPIS (na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 u.u.i.ś.o.) – o opinię przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a do RDOŚ (na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś.o.) – o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W obwieszczeniu z dnia 7 października 2024 r. Burmistrz Miasta Kluczborka – działając w oparciu o uregulowanie art. 33 ust. 1 w związku z art. 79 u.u.i.ś.o. – podał do publicznej wiadomości informację o wszczętym postępowaniu administracyjnym z wniosku Spółki, wskazując, że planowana inwestycja zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Nadto organ poinformował o dotychczasowym przebiegu postępowania, a także zawiadomił wszystkich zainteresowanych o możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy w siedzibie Urzędu Miejskiego w Kluczborku, jak również o prawie składania uwag i wniosków w terminie 30 dni od dnia podania obwieszczenia do wiadomości publicznej. Obwieszczenie wywieszono na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Kluczborku (w dniach od 7 października do 7 listopada 2024 r.), ogłoszono na stronie podmiotowej BIP Urzędu Miejskiego w Kluczborku (data publikacji: 7 października 2024 r.), jak również na tablicy ogłoszeń Sołectwa Ligota Dolna (w dniach od 11 października do 12 listopada 2024 r.).

W piśmie z dnia 23 października 2024 r., a także w piśmie z dnia 3 stycznia 2025 r. – PPIS poinformował Burmistrza Miasta Kluczborka, że zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie nastąpi

po dokonaniu uzupełnień i wyjaśnień do złożonego raportu w następującym zakresie: 1) odnośnie do wpływu planowanego przedsięwzięcia na zdrowie ludzi (w tym pracowników zakładu) – z uwagi na okoliczność, iż pracownicy zatrudnieni przy produkcji mas bitumicznych mogą być narażeni na działanie czynników mających toksyczny (w szczególności mutageny, kancerogeny i reprotoksyczny) wpływ na ludzki organizm, należy określić warunki ochrony pracowników przed zagrożeniami spowodowanymi przez te czynniki oraz doprecyzować, czy na terenie zakładu dotrzymane zostaną najwyższe dopuszczalne stężenia tych czynników szkodliwych w środowisku pracy; 2) odnośnie do emisji zanieczyszczeń do powietrza – należy wyjaśnić, dlaczego w analizie zanieczyszczeń emitowanych do powietrza powstających w procesach załadunku/rozładunku i magazynowania bitumu oraz mieszania wszystkich składników – nie uwzględniono emisji substancji zanieczyszczających w postaci: wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) – m.in. benzo(a)piren oraz benzenu, etylobenzenu, formaldehydu, toluenu, ksylenu, aldehydu octowego i innych substancji, dla których zostały określone wartości odniesienia w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. poz. 87); bituminy (asfalty) to mieszaniny wielocząsteczkowych węglowodorów, których skład zależy od rodzaju ropy, z których zostały wyprodukowane oraz od procesów zastosowanych podczas produkcji; z tego względu ww. substancje mogą być również emitowane do środowiska podczas prowadzonych na terenie zakładu procesów technologicznych; 3) odnośnie do analizy hałasu – należy: określić sposób wentylacji budynku socjalno-biurowego oraz laboratorium drogowego i w przypadku gdy projektowane instalacje wentylacyjne (np. wentylatory dachowe, ściennie, klimatyzatory) będą stanowić źródło emisji hałasu do środowiska – należy uwzględnić je w obliczeniach; wyjaśnić, dlaczego w analizie akustycznej nie uwzględniono również źródła emisji hałasu w postaci projektowanej stacji transformatorowej; czy w przypadku rozładunku materiałów sypkich nie będzie zachodziła konieczność użycia kompresora zainstalowanego na autocysternie dowożącej surowiec, który to również może stanowić dodatkowe źródło hałasu; 4) odnośnie do odpadów – należy podać kwalifikację planowanego do przetwarzania w zakładzie odpadu w postaci destruktu asfaltowego oraz określić, w jakich ilościach przewiduje się go wykorzystywać w ciągu roku; czy na terenie zakładu przewiduje się dodatkowo odpowiednie przygotowywanie destruktu asfaltowego, czy odpad ten przewożony będzie w formie umożliwiającej jego bezpośrednie wykorzystanie w produkcji; poza tym PPIŚS wezwał o przedstawienie szczegółowych danych na temat planowanego przetwarzania, przewożenia, wykorzystania oraz magazynowania destruktu asfaltowego. O powyższym wezwaniu Burmistrz poinformował inwestora, wyznaczając mu jednocześnie termin na dokonanie uzupełnienia materiału odwodowego w powyższym zakresie (pismo organu pierwszej instancji z dnia 28 października 2024 r.).

W toku prowadzonego postępowania sprzeciw wobec realizacji planowanej inwestycji zgłosiły strony postępowania: Henryk Kallus (pisma: z dnia 27 października 2024 r., z dnia 8 listopada 2024 r.), Justyna Twerd (pismo z dnia 27 października 2024 r. oraz z dnia 12 grudnia 2024 r.), Małgorzata Spoida (pismo z dnia 8 listopada 2024 r.) oraz Tomasz König (pismo z dnia 21 listopada 2024 r.). Strony postępowania w szczególności podniosły, iż w bliskiej odległości od ich nieruchomości – w miejscowości Ligota Dolna – są już zlokalizowane inne przedsięwzięcia, których funkcjonowanie „jest uciążliwe i szkodliwe dla mieszkańców i środowiska naturalnego”. W tym względzie wymieniono takie podmioty jak: „Ocykownia” (emitująca – zdaniem stron – „szkodliwe wyziewy”), „Marcegaglia” (podnosząca – w ocenie stron – tło hałasu w trybie 3-zmianowym), „Cedrob” (emitujący – według relacji stron – przykre zapachy i kurz), „Oczyszczalnia ścieków” (emitująca – wg stron – przykre zapachy). Strony zarzuciły, iż rozpoczęcie produkcji mas bitumicznych zwiększy kumulację szkodliwych czynników oddziałujących na środowisko i przyczyni się do pogorszenia jakości życia mieszkańców, stanowiąc również zagrożenie dla ich zdrowia. W szczególności, w ocenie stron, dojdzie do zwiększenia zanieczyszczenia powietrza substancjami lotnymi, z kolei wód gruntowych i powierzchniowych – substancjami ropopochodnymi. Wyrazili obawę, iż skażenie gleby może prowadzić do wyłączenia ich

gruntów z produkcji rolnej, a także zmniejszenia atrakcyjności ich nieruchomości. Nadto strony wskazały, iż w bliskiej odległości od planowanej inwestycji (na działce nr 605/11, obręb Ligota Dolna) znajdują się siedliska bobrów, łabędzi, zaskrońców, raka szlachetnego oraz innych zwierząt, a nadto około 500 rodzin pszczołach, dla których zanieczyszczenia powietrza pochodzące z wytwórni mas bitumicznych – w ocenie stron – będą poważnym zagrożeniem. Wśród potencjalnych zagrożeń strony wymieniły nadto spodziewaną „degradację (...) pól uprawnych” oraz negatywne „konsekwencje zdrowotne dla zwierząt”. Podniesiono, iż emisja zanieczyszczeń może ograniczyć uprawy „poprzez niespełnienie lub przekroczenie norm w trakcie kampanii skupowej”. Zgłoszono również zastrzeżenia co do zapisu zawartego w postanowieniu RDOŚ z dnia 3 lipca 2024 r., z którego miałyby wynikać, iż w bezpośrednim sąsiedztwie, a zarazem w zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, nie występują obszary wodno-błotne oraz inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych, a także – obszary objęte ochroną, w tym strefy ochronne ujęć wód i obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych. Podkreślono, iż w bardzo bliskim sąsiedztwie – na działkach nr 523/1, nr 13/1 oraz nr 605/11 – „znajdują się takie obszary wodne”, które z pewnością pozostają w zasięgu planowanego przedsięwzięcia”; nadto od strony północnej działki nr 523/3 biegnie ciek wodny, który „na wysokości Czapli łączy się z rzeką Stobrawa”; zarazem obszar, na którym planowana jest inwestycja to „obszar zasobowy ujęcia wód leczniczych Wołczyn”.

Do powyższych uwag oraz zastrzeżeń stron postępowania Burmistrz ustosunkował się w pismach: z dnia 6 grudnia 2024 r., z dnia 16 grudnia 2024 r. oraz z dnia 7 stycznia 2025 r. – po uprzednim uzyskaniu stanowiska inwestora w zakresie zgłaszanych zarzutów co do planowanego przedsięwzięcia (pisma Spółki: z dnia 27 listopada 2024 r., z dnia 3 grudnia 2024 r., z dnia 11 grudnia 2024 r. oraz z dnia 3 stycznia 2025 r.). W tym względzie Burmistrz Miasta Kluczborka, opierając się na wyjaśnieniach Spółki, wskazał, że planowana instalacja będzie „nową, nowoczesną instalacją”, wyprodukowaną przez jednego z wiodących w świecie producentów takich maszyn, o wydajności maksymalnej nieprzekraczającej około 75 % wydajności przyjętej na potrzeby raportu. Technologia produkcji mieszanek mineralno-bitumicznych będzie powszechnie stosowaną technologią w tego typu maszynach budowlanych instalowanych na całym świecie. Sama instalacja zostanie zaprojektowana z uwzględnieniem sprawdzonych i wdrożonych rozwiązań wykorzystujących postęp naukowo-techniczny – zarówno w sferze optymalizacji procesu produkcyjnego, jak i dotrzymywania najwyższych standardów w zakresie redukcji emisji substancji i energii zarówno „u źródła”, jak i na „końcu rury”. Tym samym, jak zaznaczył organ, zastosowane w niej rozwiązania technologiczne będą już sprawdzonymi rozwiązaniami zapewniającymi uzyskanie oczekiwanych rezultatów jakościowych, ekonomicznych, jak również ekologicznych. Dodał, że w procesie produkcyjnym podstawowymi surowcami będą kruszywa mineralne i mączka wapienna, powstające podczas procesu kruszenia i przesiewania – stanowiące surowce naturalne uzyskiwane w procesie wydobywczym skał wapiennych, bazaltowych, gabrowych lub melafirowych oraz asfalt wyprodukowany w rafinerii ropy naftowej. Zarazem przy produkcji kruszyw i mączki wapiennej nie stosuje się żadnych domieszek mogących zawierać substancje niebezpieczne. Nadto, jak podkreślono, asfalty drogowe wykorzystywane w produkcji mas asfaltowych nie są kwalifikowane jako produkty niebezpieczne i charakteryzują się niską toksycznością. Zarówno olej opałowy, jak i pył węgla brunatnego, wykorzystywane do zasilania palnika suszarki kruszyw stanowiącej integralną część nowej instalacji – również nie są zaliczane do substancji o dużym potencjale zagrożeń. Wskazał, iż właściwy sposób postępowania z paliwami wykorzystywanymi do produkcji energii cieplnej w procesie produkcyjnym, jak również bezpieczny sposób ich magazynowania – będą ograniczały do minimum możliwość powstania jakichkolwiek zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi lub środowiska. Nadto organ wyjaśnił, iż przeprowadzona analiza oddziaływania na powietrze planowanego przedsięwzięcia w fazie jego eksploatacji wykazała, że będzie ono spełniać wymagania ochrony powietrza przed zanieczyszczeniem. Planowana instalacja będzie wyposażona w system elektrycznego ogrzewania zbiorników na asfalt, co wyeliminuje konieczność jej

wyposażenia w dodatkową nagrzewnicę opalaną olejem. Zastosowanie nowoczesnego palnika do ogrzewania suszarki kruszyw wyeliminuje do niezbędnego minimum emisję substancji powstających podczas procesu energetycznego spalania paliw. Dodatkowo, cały proces produkcyjny od momentu zaaplikowania do mieszalnika asfaltu, aż do momentu magazynowania gotowej masy mineralno-bitumicznej będzie zhermetyzowany.

Dalej – bazując na wyjaśnieniach inwestora (pismo z dnia 27 listopada 2024 r.) – Burmistrz podkreślił, że w celu redukcji emisji substancji powstających w trakcie procesu produkcyjnego, prócz rozwiązań technologicznych zastosowanych przez producenta instalacji, przewiduje się w ramach planowanego przedsięwzięcia zainstalować filtr wodny na wylocie z instalacji odpowietrzającej zbiorników z asfaltem. Zainstalowany filtr będzie miał za zadanie wychwycić opary powstające podczas przeładunku asfaltu z cystern samochodowych do zbiorników magazynowych. Ograniczenie niezorganizowanej emisji ze skrzyń pojazdów ciężarowych odbierających gotową masę asfaltową, realizowane będzie poprzez wprowadzenie procedury odbioru mas obligującej kierowców do natychmiastowego plandekowania skrzyń ładunkowych zaraz po ich załadowaniu. Organ stwierdził, iż przywołane wyżej rozwiązania wraz ze znaczną odległością usytuowania najbliższej zabudowy mieszkalnej w stosunku do wyznaczonej lokalizacji planowanego przedsięwzięcia (ponad 500 m) wyeliminują możliwość wystąpienia odczuwalnego oddziaływania nowej wytwórni mas bitumicznych.

Nadto Burmistrz wyjaśnił, że analiza akustyczna wpływu planowanej inwestycji na klimat akustyczny terenów do niej przyległych wykazała, iż w zakresie emisji hałasu planowana wytwórnia nie będzie powodować przekroczeń obowiązujących, dopuszczalnych poziomów hałasu dla pory dziennej i nocnej. Podczas procesu produkcyjnego nie przewiduje się także powstawania odpadów niebezpiecznych. W ocenie organu pierwszej instancji, z analiz przeprowadzonych w raporcie jasno wynika, że w wyniku realizacji i eksploatacji planowanego przedsięwzięcia nie nastąpi ponadnormatywny wpływ na powietrze, wody gruntowe i powierzchniowe czy glebę. W jego opinii, oddziaływanie na środowisko planowanej wytwórni będzie ograniczone do niezbędnego minimum. Tym samym – zdaniem organu – skali oddziaływania tego przedsięwzięcia w żaden sposób nie można przyrównać do działalności takich instalacji – funkcjonujących na wyznaczonym terenie przemysłowym w Ligocie Dolnej – jak instalacja do przetwórstwa surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego, zaliczonej do instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska w całości, czy instalacja do powierzchniowej obróbki metali z zastosowaniem procesów chemicznych, również zaliczana do instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska w całości, jak również do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Odnosząc się z kolei do kwestii zanieczyszczenia siedlisk gatunków chronionych – organ wskazał, iż z oceny wpływu inwestycji na przyrodę, wynikającej z raportu wynika, że na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia z obszaru bufora ustąpią pewne gatunki chronione. Według przeprowadzonych analiz będzie to dotyczyć wyłącznie pospolitych gatunków charakterystycznych dla pól uprawnych. W ramach planowanego przedsięwzięcia nie będą powstawać ścieki przemysłowe, a wody opadowe i roztopowe z terenu wytwórni będą odprowadzane do środowiska po ich odczyszczeniu na separatorze substancji ropopochodnych. Zdaniem organu pierwszej instancji, nie ma więc mowy o możliwości wystąpienia skażenia zbiorników wodnych czy wód płynących, stanowiących ostoję dla przedstawicieli fauny okolicznych terenów. Przy wdrożeniu założonych w raporcie działań ograniczających wpływ planowanej wytwórni na środowisko, oddziaływanie inwestycji na wykazane gatunki nie będzie znaczący. Poruszając nadto kwestię potencjalnego zniszczenia siedliska raka szlachetnego – powielając argumentację wnioskodawcy – organ wskazał, iż według dostępnej literatury gatunek ten w okolicy planowanego przedsięwzięcia wyginał; zarazem planowana inwestycja nie wpłynie na potencjalne siedliska lokalnej populacji raków. Również przywołując stanowisko inwestora, organ stwierdził, że w ramach przeprowadzonej analizy wpływu planowanego przedsięwzięcia na przyrodę – nie

zidentyfikowano żadnej publikacji naukowej lub wyników badań potwierdzających negatywne oddziaływanie wytwórni mas bitumicznych na populację pszczoł miodnych. Odnosząc się natomiast do kwestii potencjalnego spadku wartości nieruchomości położonych w pobliżu planowanego przedsięwzięcia związanego z budową wytwórni mas bitumicznych, Burmistrz zauważył, że planowana inwestycja będzie realizowana na terenach przemysłowych – specjalnie na ten cel przewidzianych i wyznaczonych przez Gminę Kluczbork. Zaniechanie realizacji przedsięwzięcia nie zmieni sytuacji prawnej okolicznych nieruchomości, które nadal będą zlokalizowane w pobliżu terenów przewidzianych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako tereny przemysłowe.

Organ pierwszej instancji wyraził nadto stanowisko w sprawie obszarów wodnych zlokalizowanych na działkach nr 523/1, nr 13/1 i 605/11 oraz cieku wodnego zlokalizowanego od strony północnej działki nr 523/3, opierając się na wyjaśnieniach Spółki zawartych w piśmie z dnia 3 grudnia 2024 r. W tym względzie Burmistrz w piśmie z dnia 16 grudnia 2024 r. wskazał w szczególności, że ww. działki nie zostały objęte żadną z form ochrony przewidzianą przepisami. Nadto organ podkreślił, iż z analizy zapisów raportu wynika, że planowane przedsięwzięcie – w zakresie gospodarki wodno-ściekowej – nie będzie negatywnie oddziaływać na ww. obszary. Odnosząc się do ewentualnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na złoża wód leczniczych „Wołczyn” – organ wskazał, iż proces produkcji mas mineralno-bitumicznych nie będzie źródłem ścieków przemysłowych. Ścieki bytowe pochodzące z węzłów sanitarnych planowanej wytwórni będą odprowadzane do pobliskiej oczyszczalni ścieków – za pośrednictwem planowanej kanalizacji sanitarnej. Organ zwrócił nadto uwagę, iż celem ochrony gruntów oraz wód podziemnych – zarówno na etapie budowy wytwórni, jak i na etapie jej eksploatacji – będą podejmowane stosowne działania techniczno-organizacyjne ograniczające ryzyko ich zanieczyszczenia, w tym m.in.: szczegółowe kontrole pojazdów oraz maszyn poruszających się po terenie wytwórni w zakresie ewentualnych wycieków płynów eksploatacyjnych; magazynowanie oleju napędowego i opałowego oraz asfaltów w szczelnych zbiornikach wyposażonych w systemy zabezpieczające przed ich przepełnieniem; magazynowanie odpadów mogących być źródłem wycieków lub odcieków w szczelnych pojemnikach usadowionych w wannach ociekowych; wyposażenie wytwórni w środki do zbierania i neutralizacji ewentualnych awaryjnych wycieków substancji ropopochodnych; częściowe utwardzenie terenu planowanej wytwórni – w szczególności w miejscach zagrożonych awaryjnymi wyciekami substancji ropopochodnych (np. miejsca parkingowe, główny wewnętrzny układ komunikacyjny wyznaczony dla poruszających się pojazdów i maszyn roboczych, miejsca magazynowania odpadów, miejsca usytuowania zbiorników magazynowych itp.). Końcowo organ stwierdził, iż zważywszy na przedstawione rozwiązania, jak również szczegółowy opis warunków realizacji i eksploatacji planowanego przedsięwzięcia zawarty w raporcie – nie przewiduje się negatywnego oddziaływania inwestycji na złoża wód leczniczych „Wołczyn”.

W piśmie z dnia 7 stycznia 2025 r. organ pierwszej instancji wskazał (m.in.) na działania techniczne i organizacyjne mające na celu ograniczenie wpływu na środowisko planowanego przedsięwzięcia w fazie jego eksploatacji, podając ponownie, iż do redukcji substancji emitowanych podczas procesu przeładunku asfaltów wykorzystywany będzie filtr wodny zlokalizowany na wylocie z instalacji odpowietrzającej magazynowych zbiorników asfaltu. Zadaniem filtra będzie redukcja emisji węglowodorów oraz neutralizacja aromatu asfaltu przedostającego się do powietrza w czasie jego rozładunku. Przywołując treść pisma wnioskodawcy, organ podał, że Spółka jest w posiadaniu wyników pomiarów stężeń fenolu oraz węglowodorów aromatycznych i alifatycznych wykonanych w dniu 29 listopada 2024 r. w czasie przeładunku asfaltu do zbiorników magazynowych Wytwórni Mas Bitumicznych w Opolu-Bierkowicach przy ul. Żerkowickiej 1C, wyposażonej w filtr wodny do wychwytu oparów przeładunkowych. Przedmiotowe pomiary – jak wskazał organ – zostały dokonane przed i za filtrem wodnym w czasie jednorazowego przeładunku 25 Mg asfaltu. Na podstawie analizy wyników wykonanych pomiarów – jak wskazał organ – zostało stwierdzone, że stopień redukcji stężeń węglowodorów aromatycznych przez filtr wodny osiągnął poziom 98,66 %. Stężenia pomiarowe fenolu

i węglowodorów alifatycznych – jak podał organ – były tak niskie, że nie przekroczyły progów poziomów oznaczalności metod badawczych stosowanych przez laboratoria pomiarowe.

Analogiczne wyjaśnienia Burmistrz Miasta Kluczborka skierował także w ramach odpowiedzi na zastrzeżenia zgłoszone w postępowaniu z udziałem społeczeństwa (pismo z dnia 16 grudnia 2024 r.).

Pismem z dnia 7 listopada 2024 r. RDOŚ wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia treści raportu – m.in. w zakresie: precyzyjnego wskazania rozwiązań/urządzeń mających na celu ograniczenie emisji gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego (w przypadku planowanych do zastosowania w celu ograniczenia emisji zanieczyszczeń do powietrza – np. filtrów workowych/tkaninowych – należało podać, jaka będzie ich skuteczność odpylania); opisu organizacji pracy zakładu; weryfikacji wykazu urządzeń planowanych w zakładzie; weryfikacji tabeli obejmującej charakterystykę akustycznych źródeł liniowych.

Przy piśmie z dnia 5 grudnia 2024 r. inwestor przedłożył „informacje uzupełniające do raportu” podpisane przez autora raportu, stanowiące odpowiedź na ww. wezwanie. Wskazał m.in., że w celu ograniczenia wpływu na powietrze planowanego przedsięwzięcia w fazie jego eksploatacji – realizowane będą następujące działania techniczne i organizacyjne: II-stopniowy zespół odpylający (komora osadcza + filtry workowe; tkaninowy filtr odpowietrzający; filtr wodny zlokalizowany na wylocie z instalacji odpowietrzającej magazynowych zbiorników asfaltu (dołączono kopię sprawozdania z wykonanych w dniu 29 listopada 2024 r. pomiarów – załącznik nr 1 do informacji uzupełniających do raportu); wykonywanie przeglądów i prac konserwacyjnych; wykonywanie wymian środków eksploatacyjnych i kluczowych elementów ulegających zużyciu; prowadzenie procesów produkcyjnych zgodnie z zasadami określonymi w instrukcjach stanowiskowych; stosowanie wysokiej jakości materiałów eksploatacyjnych, w tym materiałów filtracyjnych; bezwzględne przestrzeganie ograniczeń prędkości pojazdów ciężarowych, poruszających się po terenie wytwórni; wdrożenie procedury odbioru gotowej masy wymuszającej na odbiorcach konieczność plandekowania skrzyń ładunkowych pojazdów opuszczających teren wytwórni.

Odpowiadając na wezwania organu z dnia 28 października 2024 r. oraz z dnia 9 stycznia 2025 r., skierowane do inwestora na skutek pism PPIS z dnia 23 października 2024 r. oraz z dnia 3 stycznia 2025 r., w zakresie konieczności dokonania „uzupełnień i wyjaśnień do złożonego raportu” – przy piśmie z dnia 21 listopada 2024 r. oraz z dnia 17 stycznia 2025 r. – Spółka przedłożyła „Informacje uzupełniające/wyjaśniające do raportu” wraz z załącznikami.

Pismami z dnia 11 grudnia 2024 r. Burmistrz Miasta Kluczborka – powołując się na regulację art. 7 i art. 77 K.p.a. oraz mając na celu „ujednoczenie dokumentacji sprawy – przesłał RDOŚ oraz PPIS „uzupełnienia raportu” przedłożone przez Spółkę przy pismach z dnia 21 listopada oraz 5 grudnia 2024 r. – z jednoczesną prośbą o – odpowiednio – wydanie uzgodnienia (RDOŚ) oraz opinii (PPIS) z uwzględnieniem nowych materiałów. W pismach z dnia 27 stycznia 2025 r., skierowanych do ww. organów współdziałających, Burmistrz ponowił prośby o wydanie (ewentualnie ponowne wydanie) – odpowiednio – uzgodnienia bądź opinii z uwzględnieniem nowych materiałów (przedłożonych przez inwestora przy piśmie z dnia 17 stycznia 2025 r.).

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2025 r., nr WOOŚ.4221.97.2024.IM.2, RDOŚ – na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1, ust. 3, 4 oraz 7 u.u.i.s.o. w związku z art. 106 § 1 i 4 K.p.a., a także § 3 ust. 1 pkt 20, pkt 37 lit. b oraz lit. c, jak również pkt 54 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko – dalej także: rozporządzenie – w pkt I – uzgodnił Kopalni Surowców Skalnych w Bartnicy sp. z o.o. z siedzibą w Wałbrzychu – realizację w wariantcie I – przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa Wytwórni Mas Bitumicznych na terenie działki nr 523/3 obręb Ligota Dolna w gminie Kluczbork wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną” oraz określił warunki jego realizacji: w lit. a – na etapie realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia (w 8 punktach – w tym dotyczące: zastosowania filtra workowego, filtra tkaninowego oraz filtra wodnego; czasu pracy związanej z realizacją przedsięwzięcia, ruchu

pojazdów, procesów rozładunku, zastosowania ładowarki kołowej, ogrzewania zbiorników magazynowych asfaltu); w lit. b – wymagania dotyczące ochrony środowiska, które należy uwzględnić w dokumentacji niezbędnej do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach; w pkt II – wyraził stanowisko o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko. Jako podstawę dokumentacyjną uzgodnienia RDOŚ wskazał raport oraz jego uzupełnienie.

W opinii sanitarnej z dnia 11 lutego 2025 r., nr NZ.9022.4.13.2024.MCh, PPIS – na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 77 ust. 1 pkt 2 u.u.i.s.o. – w oparciu o raport oraz jego uzupełnienie – zaopiniował Kopalni Surowców Skalnych w Bartnicy sp. z o.o. z siedzibą w Wałbrzychu – pod względem wymagań higienicznych i zdrowotnych – środowiskowe warunki realizacji przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa Wytwórni Mas Bitumicznych na terenie dz. nr 523/3, obręb Ligota Dolna w gminie Kluczbork wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną” – „pozytywnie z zastrzeżeniem”, wskazując, iż eksploatacja przedsięwzięcia powinna być prowadzona w sposób najmniej uciążliwy dla otoczenia z zastosowaniem rozwiązań organizacyjnych i technicznych pozwalających ograniczyć emisję hałasu i substancji zanieczyszczających do środowiska (w tym substancji złownonych).

W obwieszczeniu z dnia 24 lutego 2025 r. Burmistrz Miasta Kluczborka – na podstawie art. 33 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 u.u.i.s.o. – zawiadomił o przystąpieniu do przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Z kolei zawiadomieniami z dnia 8 kwietnia, 17 kwietnia oraz 9 czerwca 2025 r. organ pierwszej instancji poinformował strony postępowania o zakończeniu gromadzenia materiału dowodowego w sprawie, wydanych przez organy współdziałające – opinii sanitarnej oraz postanowieniu uzgadniającym, a także o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 § 1 K.p.a.

W reakcji na powyższe zawiadomienie w piśmie z dnia 8 maja 2025 r. Justyna Twerd zwróciła się do organu pierwszej instancji „z prośbą o odniesienie się do następujących kwestii”: 1) wyjaśnienie przez inwestora, dlaczego nie wykonano „pomiarów emisji” podczas załadunku gotowego produktu i nie aproksymowano tych wyników na planowaną produkcję w Ligocie Dolnej; 2) uzupełnienie raportu o deklarację inwestora, popartą oceną niezależnego eksperta, dotyczącą zastosowanych rozwiązań technologicznych ograniczających emisję substancji złownonych w innych zakładach inwestora, jak również w zakresie skuteczności rozwiązań deklarowanych w odniesieniu do planowanej inwestycji – w tym spełnienia obostrzeń określonych przez PPIS; 3) udostępnienie danych co do emisji z pozostałych zakładów wnioskodawcy i wyjaśnienie, dlaczego rozładunek asfaltu w innych zakładach prowadzony jest bez użycia filtrów; 4) uwzględnienie w raporcie stanowiska lokalnej społeczności – w tym przeprowadzenie pełnej analizy możliwych konfliktów społecznych, uwzględniającej m.in. petycję złożoną przez mieszkańców w Urzędzie Miejskim, jak również stanowiska lokalnej społeczności przedstawione na spotkaniu informacyjnym z inwestorem oraz protesty mieszkańców i artykuły publikowane w lokalnej prasie; 5) wykazanie przez inwestora rozwiązań mających na celu spełnienie wszystkich zastrzeżeń RDOŚ i PPIS – w tym w szczególności rozwiązań organizacyjnych i technicznych mających ograniczyć emisję hałasu i substancji zanieczyszczających do środowiska; 6) wyjaśnienie, dlaczego został wybrany bardziej emisyjny wariant inwestycji, co – zdaniem strony – jest sprzeczne z opinią sanitarną; 7) zadeklarowanie przez inwestora rodzaju i modelu filtra wodnego – ze wskazaniem jego „deklarowanej i rzeczywistej skuteczności w usuwaniu fenolu i węglowodorów aromatycznych i alifatycznych, a także danych, na których podstawie taka skuteczność została stwierdzona”; 8) przedstawienie przez inwestora danych potwierdzających, że emisja zanieczyszczeń nie będzie miała wpływu na bezpieczeństwo i jakość produktów paszowych produkowanych przez Zakład Produkcyjny „Cedrob” w Kluczborku.

Odpowiedzi na powyższe udzielił organ stronie w piśmie z dnia 28 maja 2025 r., uprzednio uzyskując w tym zakresie stanowisko inwestora (pismo z dnia 19 maja 2025 r.). Burmistrz, przywołując wskazania wnioskodawcy, wyjaśnił, iż ze względu na fakt, że substancje gazowe powstające podczas

krótkotrwałego przechowywania gotowej masy mineralno-bitumicznej w zbiorniku magazynowym gotowego produktu odprowadzane będą do powietrza w sposób niezorganizowany przez otwory wlotowe w trakcie załadunku towaru na pojazdy ciężarowe – na potrzeby raportu przedmiotowa emisja została zasymulowana poprzez utworzenie emitora zastępczego oznaczonego w raporcie jako E-8. Emisja związana z wykorzystaniem asfaltów drogowych została określona na podstawie wskaźników emisji i danych zawartych w dostępnych publikacjach. Nadto organ pierwszej instancji podkreślił, iż treść oraz zakres raportu określa art. 66 ust. 1 u.u.i.ś.o., który nie nakłada obowiązku określenia w treści raportu stopnia ograniczenia emisji w innych zakładach inwestora lub składania w tym przedmiocie oświadczeń przez inwestora. Dalej – przywołując stanowisku inwestora – organ podniósł, iż stosowanie filtrów do redukcji emisji substancji podczas procesów przeładunków asfaltów do zbiorników magazynowych – nie jest obligatoryjne. Jeśli przeprowadzona analiza oddziaływania na powietrze wytwórni mas bitumicznych wykaże, że maksymalne stężenia średnioroczne oraz roczne częstotliwości nie wykazują przekroczeń poziomu dla wszystkich substancji emitowanych do powietrza w czasie jej funkcjonowania – są mniejsze od wartości odniesienia i wartości dopuszczalnych – brak jest podstaw do konieczności stosowania dodatkowych środków mających na celu redukcję emisji substancji do powietrza. Dodał, iż zawarta w raporcie analiza oddziaływania na powietrze planowanej wytwórni mas bitumicznych – nie uwzględnia zastosowania filtra wodnego do redukcji emisji substancji do powietrza w czasie przeładunków asfaltów do zbiorników magazynowych. Nadto nadmienił, iż Spółka sukcesywnie wdraża we wszystkich swoich obiektach najnowsze, sprawdzone rozwiązania w zakresie ograniczenia wpływu ich działalności na środowisko. Jednym z takich rozwiązań jest stosowanie filtrów wodnych do ograniczania emisji substancji do powietrza (w tym substancji odorowych) w czasie przeładunku asfaltów, którymi Spółka dysponuje w swoich obiektach od 2024 r. Nadto, zdaniem organu, przedłożony przez wnioskodawcę raport zawiera – sporządzoną w sposób prawidłowy – obligatoryjną część poświęconą możliwym konfliktom społecznym, która nie musi odzwierciedlać każdej aktywności społeczności lokalnej podjętej w związku z inwestycją. Poza tym w toku postępowania inwestor wielokrotnie zajmował stanowisko w kwestiach podnoszonych w odniesieniu do inwestycji zastrzeżeń. Burmistrz wskazał, iż w toku postępowania o wydanie decyzji środowiskowej brak podstawy prawnej do żądania składania przez inwestora zapewnień czy innego rodzaju oświadczeń mających na celu zagwarantowanie dotrzymania przez niego uwarunkowań środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia, określonych przez organy biorące w nim udział. Kwestie te znajdują odzwierciedlenie w raporcie. Zdaniem organu, inwestycja (w wariantcie proponowanym przez inwestora) nie generuje ponadnormatywnych oddziaływań, tym samym organ nie ma podstawy do żądania od inwestora realizacji inwestycji w wariantcie alternatywnym czy też – do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dodał, że opinia PPIS odnosi się do wariantu planowanego przedsięwzięcia zaproponowanego przez Spółkę. Odnosząc się do kwestii zastosowania przy inwestycji filtra wodnego oraz rzeczywistej skuteczności takiego rozwiązania w usuwaniu fenolu i węglowodorów aromatycznych i alifatycznych – Burmistrz nawiązał do wcześniejszych wyjaśnień w kwestii wykonanych przez inwestora w dniu 29 listopada 2024 r. pomiarów stężeń fenolu oraz węglowodorów aromatycznych i alifatycznych w czasie przeładunku asfaltu do zbiorników magazynowych Wytwórni Mas Bitumicznych w Opolu-Bierkowicach. Nadto wskazał, iż na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wskazuje się konkretnych rozwiązań projektowych czy też urządzeń, jakie mają zostać wykorzystane w realizacji inwestycji.

Decyzją z dnia 3 lipca 2025 r., nr OŚ.6220.122024.AW, Burmistrz Miasta Kluczborka – powołując się na regulację art. 71 ust. 1 i 2 pkt 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 80 ust. 1 i 2, art. 82 oraz art. 85 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.u.i.ś.o., a także § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, jak również art. 104 K.p.a. – po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez Kopalnię Surowców Skalnych w Bartnicy sp. z o.o. w Wałbrzychu – określił: w pkt I – środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pod nazwą

„Budowa Wytwórni Mas Bitumicznych na terenie dz. nr 523/3 obręb Ligota Dolna w gminie Kluczbork wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną”; w ppkt 1 – rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia; w ppkt 2 – istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich (przy czym w ppkt 2.7 wskazano, iż zanieczyszczone powietrze z przeładunku asfaltu do zbiorników magazynowych – należy oczyszczać przy zastosowaniu filtra wodnego – o skuteczności redukcji fenolu oraz węglowodorów alifatycznych i aromatycznych nie niższej niż 98 %); w ppkt 3 – wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach; w pkt VII ustalono charakterystykę planowanego przedsięwzięcia zawartą w załączniku do decyzji, stanowiącym jej integralną część.

W decyzji określono, że przedmiotowa inwestycja polegać będzie na budowie nowoczesnej instalacji do produkcji mas mineralno-bitumicznych o wydajności nominalnej do 320 Mg/h. Podstawowymi surowcami do produkcji mieszanek będą kruszywa kamienne (np.: melafirowe, gabrowe, bazaltowe), mączka wapienna oraz asfalt (bitum) stanowiący spoiwo produkowanej mieszanki. Dodatkowo wytwórnia wyposażona będzie w równoległy ciąg technologiczny do dozowania destruktywów asfaltowych (granulatów asfaltowych) stanowiących mieszanki mineralno-asfaltowe, które w wyniku odzysku odpadów destruktywów asfaltowych utraciły status odpadów destruktywów asfaltowych. Planowana inwestycja będzie realizowana w województwie opolskim, w powiecie kluczborskim, na terenie gminy Kluczbork, na działce ewidencyjnej nr 523/3, w obrębie Ligota Dolna. Łączna powierzchnia działki inwestycyjnej wynosi 3 ha. Teren, na którym realizowana będzie inwestycja jest aktualnie terenem nieprzekształconym, stanowiącym grunt orny wykorzystywany do celów rolniczych jak i grunty pod rowami. Teren realizacji planowanego przedsięwzięcia objęty jest ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – obszar zabudowy produkcyjno-usługowej (3P/U). W ramach planowanego przedsięwzięcia przewiduje się odpowiednie zagospodarowanie terenu oraz montaż poszczególnych elementów instalacji, a także niezbędnej infrastruktury technicznej. Przedmiotem działalności planowanej wytwórni mas bitumicznych będzie produkcja mieszanek mineralno-bitumicznych. Nominalna wydajność wytwórni wynosić będzie 320 Mg mieszanki mineralno-bitumicznej na godzinę. Jednak rzeczywistość, średnia wydajność robocza wytwórni to około 190 mg/h. Do celów załadunkowych kruszyw wykorzystywana będzie ładowarka kołowa zasilana olejem napędowym. Energia cieplna do ogrzania pomieszczeń oraz do przygotowania ciepłej wody użytkowej wytwarzana będzie z urządzeń zasilanych energią elektryczną. Surowce do produkcji mieszanek mineralno-bitumicznych będą dostarczane samochodami ciężarowymi. Niezbędne materiały eksploatacyjne, w tym olej opałowy, olej napędowy i pył węgla brunatnego dostarczane będą wyłącznie specjalistycznym transportem ciężarowym – podobnie jak odbiór gotowych mieszanek mineralno-bitumicznych. Maksymalnie w ciągu doby na teren planowanej wytwórni będzie wjeżdżać 140 pojazdów ciężarowych (średnio 90 pojazdów na dobę). Normalna praca otaczarni będzie prowadzona przez 5 dni w tygodniu (od poniedziałku do piątku) w godzinach od 6.00 do 22.00. W uzasadnionych przypadkach nie wyklucza się pracy instalacji w pozostałe dni tygodnia oraz w nocy (w przypadku konieczności obsługi części kontraktów drogowych związanych np. z przyłączeniem obwodnic do dróg lokalnych oraz skrzyżowań).

Nadto w decyzji wskazano na warianty rozpatrywane „w raporcie i jego uzupełnieniach”, przywołując: wariant I – wariant proponowany przez inwestora, przewidujący realizację przedsięwzięcia w wariantcie technologicznym zakładającym wyposażenie instalacji do produkcji mas mineralno-bitumicznych w suszarkę kruszyw z nowoczesnym planikiem dwupaliwowym o mocy znamionowej do 23,720 MW, opalany pyłem węgla brunatnego lub olejem opałowym lekkim; wariant II – racjonalny wariant alternatywny przewidujący realizację przedsięwzięcia w wariantcie technologicznym zakładającym wyposażenie instalacji do produkcji mas mineralno-bitumicznych w

suszarke kruszyw z nowoczesnym planikiem jednopaliwowym o mocy znamionowej do 23,720 MW, opalany wyłącznie olejem opalowym lekkim. Nadto zwrócono uwagę, iż wybrane rozwiązanie (wariant I), nie stanowiący wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, spełnia cel zaplanowanej inwestycji, przy jak najmniejszych negatywnych skutkach środowiskowych.

W uzasadnieniu decyzji Burmistrz Miasta Kluczborka stwierdził, że planowana inwestycja należy do przedsięwzięć określonych w art. 59 ust. 1 pkt 2 u.u.i.ś.o. i zakwalifikowano ją na podstawie § 3 ust. 1 pkt 20 (instalacje do produkcji mas bitumicznych), § 3 ust. 1 pkt 37 lit. b (instalacje do naziemnego magazynowania produktów naftowych), lit. e (instalacje do naziemnego magazynowania kopalnych surowców energetycznych innych niż wymienione w lit. a) rozporządzenia. Następnie organ wskazał, iż w toku prowadzonego postępowania przeanalizował wpływ przedsięwzięcia na poszczególne komponenty środowiska i stwierdził, że inwestycja nie będzie wywoływała ponadnormatywnych oddziaływań. Zwrócił przy tym uwagę, iż najbliższymi terenami prawnie chronionymi pod względem akustycznym są zlokalizowane w odległości około 560 m na południe od granicy terenu inwestycji – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej przy ul. Wołczyńskiej w miejscowości Ligota Dolna. Chronionymi akustycznie terenami są ponadto oddalone o około 900 m: teren zabudowy wielorodzinnej w Smardach Dolnych położony na północ i teren zabudowy zagrodowej w Czaplach Wolnych, położony na południowy zachód od terenu inwestycji. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż decyzją nałożono na inwestora warunki pozwalające na dotrzymanie odpowiednich standardów akustycznych na terenach chronionych przed hałasem. Na potrzeby raportu wykonano obliczenia propagacji hałasu w środowisku w porze dziennej i porze nocnej, uwzględniając projektowane źródła hałasu i czas ich pracy. Zdaniem organu, wykonane obliczenia pozwalają stwierdzić, że przy przyjętych założeniach dotyczących funkcjonowania przedsięwzięcia oraz poziomów mocy akustycznych projektowanych urządzeń, realizacja zamierzenia inwestycyjnego nie będzie powodować przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku na terenach chronionych. Wskazano, iż w raporcie przeanalizowano skumulowane oddziaływanie akustyczne planowanego zakładu z położonymi na wschód urządzeniami eksploatowanymi w Oczyszczalni Ścieków w Ligocie Dolnej, Wytwórni Pasz w Ligocie Dolnej oraz w Ocyknowni Seppeler. W obszarze zabudowy położonej w rejonie drogi krajowej nr 42 (na południe od terenu przedsięwzięcia), dominującym jest hałas komunikacyjny. Zarazem – jak podał organ pierwszej instancji – analiza potencjalnego skumulowanego oddziaływania projektowanej wytwórni mas bitumicznych wykazała, że wielkość kumulacji hałasu od inwestycji oraz hałasu pochodzącego od innych źródeł przemysłowych, w wyznaczonych punktach kontrolnych – będzie praktycznie nieznacząca. Organ wskazał, iż projektowana inwestycja będzie źródłem emisji substancji, takich jak: pył ogółem (w tym: pył PM 10, pył PM2,5), dwutlenek azotu, dwutlenek siarki, tlenek węgla, fenol, węgiel elementarny (sadza), węglowodory aromatyczne i alifatyczne. Zarazem w celu zmniejszenia uciążliwości związanej ze zorganizowaną emisją pyłów do powietrza przewidziano: 1) oczyszczanie powietrza pochodzącego z procesu suszenia kruszyw, poprzez zastosowanie filtra workowego o skuteczności redukcji pyłu gwarantującej stężenie pyłu na wylocie z filtra $< 20 \text{ mg/m}^3$; 2) oczyszczanie powietrza pochodzącego z silosów mączki wapiennej, poprzez zastosowanie filtra tkaninowego o skuteczności i redukcji pyłu gwarantującej stężenie pyłu na wylocie filtra $< 20 \text{ mg/m}^3$; oczyszczanie powietrza pochodzącego z silosu pyłu węgla brunatnego, poprzez zastosowanie filtra tkaninowego o skuteczności redukcji pyłu gwarantującej stężenie pyłu na wylocie z filtra $< 20 \text{ mg/m}^3$; oczyszczanie powietrza pochodzącego z przeładunku asfaltu do zbiorników magazynowych, poprzez zastosowanie filtra wodnego o skuteczności redukcji fenolu i węglowodorów alifatycznych i aromatycznych nie niższej niż 98 %. W obliczeniach stężeń substancji w powietrzu uwzględniono aktualne tło zanieczyszczeń zgodnie z danymi Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska (emisja z istniejących w otoczeniu przedsięwzięcia zakładów dla: pyłu PM10, pyłu PM2,5, NO₂, SO₂, benzenu, ołowiu – jest już w nim ujęta), a w przypadku pozostałych substancji – zgodnie z metodyką obliczeniową wskazaną w rozporządzeniu

przyjęto tło na poziomie 10 % wartości odniesienia substancji w powietrzu. Organ podkreślił, iż wynikające z obliczeń stężenia ww. zanieczyszczeń nie spowodują przekroczeń obowiązujących norm jakości powietrza, poza terenem inwestycji, do którego inwestor posiada tytuł prawny. Poza tym wskazał, iż podczas eksploatacji planowanego przedsięwzięcia będą powstawać zarówno odpady związane z eksploatacją instalacji do produkcji mas mineralno-bitumicznych, jak i odpady wytwarzane w trakcie prac związanych z bieżącą jej obsługą. Wszystkie odpady będą przekazywane wyspecjalizowanym firmom do przetwarzania, w tym do odzysku, unieszkodliwiania lub składowania. Na etapie eksploatacji inwestycji nie będzie wykorzystywana woda i nie będą powstawały ścieki przemysłowe. Woda na terenie wytwórni zużywana będzie wyłącznie na potrzeby socjalno-bytowe załogi. Ścieki bytowe będą kierowane do Oczyszczalni Ścieków w Ligocie Dolnej. Wskazano nadto, iż tereny utwardzone pod instalację nowej wytwórni mas bitumicznych oraz niezbędnej infrastruktury technicznej, w tym parkingów dla pojazdów ciężarowych i osobowych – będą wyposażone, w miarę potrzeb, w system zakładowej kanalizacji deszczowej. Wody opadowe i roztopowe będą zagospodarowywane na terenie działki inwestora lub będą odprowadzane do pobliskich rowów. Wody opadowe i roztopowe zbierane z terenów narażonych na zanieczyszczenie będą oczyszczane przed ich odprowadzeniem do odbiornika. Wody opadowe lub roztopowe z połaci dachowych budynków odprowadzane będą bez ich podczyszczania. Zwrócono nadto uwagę, iż w trakcie realizacji przedsięwzięcia inwestor będzie zobowiązany stosować zasady wynikające z obowiązujących przepisów oraz uwzględniać warunki realizacji planowanego przedsięwzięcia wskazane w piśmie PGWWP z dnia 13 czerwca 2024 r.

Dalej organ pierwszej instancji wskazał, iż analizowane przedsięwzięcie będzie zlokalizowane poza granicami form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 pkt 1-4, 6-9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a zatem nie będzie naruszać obowiązujących w stosunku do nich zakazów. Inwestycja będzie również zlokalizowana poza granicami obszarów Natura 2000, a tym samym poza siedliskami przyrodniczymi oraz poza stanowiskami gatunków roślin i zwierząt, dla ochrony których je wyznaczono. Najbliższym obszarem Natura 2000 w stosunku do miejsca realizacji projektu są położone w odległości około 0,8 km od niego łąki w okolicach Kluczborka nad Stobrawą PLH160013. Przedmiotem ochrony obszaru są trzy gatunki motyli: czerwończyk nieparek, modraszek nausitous oraz czerwończyk fioletek. W bazie danych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Opolu brak jest informacji o występowaniu w granicach planowanego przedsięwzięcia gatunków roślin, zwierząt i grzybów podlegających ochronie prawnej, jak również siedlisk przyrodniczych i gatunków podlegających ochronie prawnej. Podczas przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej na terenie planowanej inwestycji zaobserwowano przelot błotnika stawowego. W buforze zaobserwowano pospolicie występujące gatunki zwierząt, jak np. skowronek, kruk, kos, gąsiorek, szpak, żaba zielona, ropucha szara. Organ ustalił, iż planowana inwestycja nie wpłynie znacząco negatywnie na ich populacje. Z gatunków mniej licznych zaobserwowano dzięcioła zielonego i żerującą czaplę siwą na gliniankach (poza obszarem inwestycji) oraz przelot kszczyka i zimorodka. Teren w pobliżu planowanej inwestycji jest mocno przekształcony przez człowieka. Jest to teren Wałbrzyskiej Strefy Ekonomicznej „INVEST-PARK”. Planowana inwestycja nie wpłynie znacząco negatywnie na populacje tych gatunków. Jesienią zaobserwowano również przeloty nietoperzy – borowca wielkiego i karlika malutkiego w pobliżu glinianek (poza obszarem inwestycji). Planowana inwestycja nie wpłynie także znacząco negatywnie na populacje tych gatunków. Inwestycja zlokalizowana będzie poza zasięgiem korytarzy ekologicznych, a także poza obszarami o wysokich i szczególnie wysokich walorach krajobrazowych.

Organ pierwszej instancji w motywach decyzji zwrócił nadto uwagę, iż w ramach postępowania dokonano analizy konfliktów społecznych, do powstania których przyczyniła się planowana realizacja przedsięwzięcia. Dalej organ zrelacjonował przeprowadzoną w tym zakresie korespondencję oraz przedstawioną argumentację. Burmistrz podkreślił, iż zapoznał się z całością złożonych w toku

postępowania uwag i wniosków (zarówno stron postępowania, jak i podmiotów nie będących stronami) i uwzględnił je w całości w postępowaniu wyjaśniającym. Zaznaczył, iż nie sposób odmówić słuszności wyjaśnieniom uzyskanym w toku postępowania w tym zakresie od inwestora, jak również opinii i uzgodnieniu ustawowo powołanych do tego wysoko wyspecjalizowanych organów, tj.: PPIS oraz RDOŚ.

W dalszej kolejności organ wyjaśnił, że wyłącznie w ściśle określonych w u.u.i.ś.o. przypadkach organ może odmówić zgody na realizację przedsięwzięcia, tj. zgodnie z art. 81 u.u.i.ś.o. W wyniku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie nie wystąpiła – zdaniem organu – żadna z przesłanek dająca podstawę do odmowy wydania zgody na jego realizację. Nie zachodziła także niezgodność planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Organ nadto zaznaczył, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest zgodą na realizację przedsięwzięcia i prowadzenie w jego ramach określonej działalności, jest natomiast jedną z decyzji administracyjnych uprawniających do uzyskania kolejnych pozwoleń (np. decyzji o pozwoleniu na budowę, zmianę sposobu użytkowania czy wykonanie robót budowlanych). Zarazem określa ona jedynie warunki ochrony środowiska, jakie inwestor musi spełnić przy planowaniu, realizowaniu i eksploatacji przedsięwzięcia, by w danej lokalizacji spełnione zostały obowiązujące standardy jakości środowiska oraz zachowane przepisy ochrony środowiska. Warunki te są wiążące dla organów wydających decyzję zezwalającą na realizację przedsięwzięcia. Nadto organ wyjaśnił, iż sygnały ze strony społeczeństwa są – w jego ocenie – elementem możliwych konfliktów społecznych związanych z realizacją inwestycji, ale w myśl obowiązujących przepisów u.u.i.ś.o. – sam sprzeciw lub poparcie społeczne dla przedsięwzięcia nie może być podstawą wydania czy odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jednocześnie dodał, iż przebieg całego postępowania, ustalenia sformułowane w kolejnych uzupełnieniach raportu, uzgodnionych przez RDOŚ, jak i pozytywna opinia PPIS, a także „dodatkowo uzasadniony przez PGWWP, brak zagrożenia nieosiągnięcia celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami” – nie mogą być przesłanką do odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań na podstawie art. 81 u.u.i.ś.o.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziły się strony postępowania – Justyna Twerd, Henryk Kallus oraz Joachim Spoida, którzy wnieśli odwołania od opisanej wyżej decyzji Burmistrza Miasta Kluczborka z dnia 3 lipca 2025 r., nr OŚ.6220.12.2024.AW.

Justyna Twerd w odwołaniu z dnia 16 lipca 2025 r. wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości jako sprzecznej z przepisami prawa i interesem społecznym. Podniosła, iż pozostaje właścicielką działki rolnej położonej bezpośrednio w sąsiedztwie planowanej inwestycji, gdzie prowadzi uprawę zbóż. Charakter tej produkcji wymaga ścisłej kontroli czystości środowiska gruntowo-powietrznego, ponieważ niewielkie zanieczyszczenia chemiczne mogą prowadzić do dyskwalifikacji całych partii zbiorów. Zdaniem skarżącej, przedmiotowa decyzja nie uwzględnia w sposób dostateczny ryzyka skażenia żywności, oparta jest na niepełnej i wadliwej dokumentacji, narusza zasadę przezorności i prewencji wynikającą z art. 6 u.u.i.ś.o. Wskazała, że inwestycja generuje emisję zorganizowaną i niezorganizowaną związków organicznych – m.in. wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA), fenolu, ksylenów i innych LZO (lotnych związków organicznych), które – osadzają się na powierzchni gleby i roślin, są wchłaniane przez ziarna w fazie kłoszenia i dojrzewania, nie są usuwane przez zwykłe mycie czy obróbkę mechaniczną. W dokumentacji brak jednak – jak podniosła strona – analizy wpływu tych substancji na żywność pochodzenia roślinnego; brak także opinii „jednostek zajmujących się bezpieczeństwem żywności”. Dalej skarżąca zarzuciła, że zastosowanie filtrów wodnych jako mechanizmu oczyszczania powietrza – jest technologią o zmiennej skuteczności, zależnej od typu filtra, użytych odczynników, eksploatacji i jakości wody; nie pozwala osiągnąć deklarowanej skuteczności 98 % usuwania węglowodorów aromatycznych, alifatycznych oraz fenolu, które jako substancje trudno rozpuszczalne w wodzie nie mogą być w sposób efektywny usuwane z zanieczyszczonego powietrza w tej technologii; może generować ścieki przemysłowe,

których sposób zagospodarowania nie został wyjaśniony w dokumentacji środowiskowej. Wnosząca odwołanie podniosła, że brak szczegółowego opisu działania filtra wodnego w polu eksploatacyjnym, brak monitoringu porealizacyjnego oraz brak alternatywy technologicznej (np. filtry z węglem aktywnym) – potwierdza, że inwestor – zdaniem strony – nie dołożył należytej staranności w minimalizacji oddziaływań. Skarżąca zauważyła nadto, iż zanieczyszczenia powietrza z emisji niezorganizowanej mogą przedostawać się do gleby i roślin. Decyzja nie uwzględnia kwestii bezpieczeństwa żywności produkowanej w sąsiedztwie inwestycji. Wnosząca odwołanie zarzuciła, że organ nie nałożył obowiązku wykonania analizy porealizacyjnej (monitoringu środowiskowego po uruchomieniu zakładu), mimo że zastosowana technologia nie jest neutralna dla środowiska, dokumentacja zawiera dane z okresu zmniejszonej aktywności zakładu, emisja zakładu nie jest objęta żadnym systemem monitorowania. Nadto strona zauważyła, iż planowane odprowadzanie wód opadowych i roztopowych do rowów melioracyjnych bez badania ich składu chemicznego lub oceny ryzyka dla sąsiednich gruntów rolnych narusza zasady gospodarowania wodami oraz ochrony gleby. Mając na uwadze zgłoszone zarzuty, strona skonkludowała, iż decyzja została wydana z naruszeniem przepisów: art. 7, art. 77 i art. 80 K.p.a., art. 6 i art. 82 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o., a także zasad bezpieczeństwa żywności wynikających z prawa unijnego. Z tego względu strona wniosła – o uchylenie zaskarżonej decyzji i przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania inwestycji z uwzględnieniem wpływu na produkcję żywności, a także – o wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji.

Henryk Kallus w odwołaniu z dnia 16 lipca 2025 r. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, z powodu „szeregu nieprawidłowości, jakie miały miejsce w toku postępowania”. Podniósł, iż obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest stosowanie art. 37 u.u.i.ś.o. Zarzucił, iż na wszystkie pytanie i wątpliwości (stron oraz społeczeństwa) w procesie decyzyjnym odpowiadał inwestor, a organ pierwszej instancji ograniczył się wyłącznie do przekazania ich treści bez dokonywania własnych ustaleń. Obszerne fragmenty wyjaśnień inwestora – jak zauważył skarżący – „zostały wklejone do decyzji burmistrza”. W ocenie wnoszącego odwołanie, decyzja została wydana pomimo braku wyczerpujących odpowiedzi na zadawane w toku postępowania pytania nurtujące samego skarżącego jak i społeczność lokalną. W obszernie przedstawionej argumentacji wniesionego środka zaskarżenia – jako zagadnienia nienależycie wyjaśnione w toku postępowania przed organem pierwszej instancji – skarżący wymienił (a przy tym szeroko uzasadnił swoje stanowisko, wskazując na braki w zakresie materiału dowodowego): 1) gospodarke wodami opadowymi i roztopowymi (organ nie zbadał zagrożenia w związku z ustaleniem, iż wody opadowe i roztopowe z połąci dachowych budynków odprowadzane będą bez ich podczyszczania, tymczasem – zdaniem skarżącego – zachodzi uzasadnione ryzyko skażenia połąci dachowych m.in. pyłami, sadzami, związkami organicznymi i innymi substancjami unoszącymi się w powietrze z terenu zakładu – np. z komina, materiałów składowanych, ruchu samochodów ciężarowych czy z terenu wokół załadunku – przy jednoczesnym uwzględnieniu okoliczności, iż część emisji odbywać się będzie w sposób niezorganizowany; nie zbadano także kwestii zagrożenia wynikającego z planowanego odprowadzania wód opadowych i roztopowych z terenu inwestycji bezpośrednio do rowów, które sąsiadują z miejscem zrzutu oczyszczonych ścieków z Oczyszczalni Ligota Dolna oraz istotnym dopływem rzeki Stobrawy; nie ustalono także w sposób nie budzący wątpliwości w związku z powyższym, a także z uwagi na możliwość powstania ścieków przemysłowych – wpływu planowanej inwestycji na złożę wód leczniczych „Wołczyn”); 2) zagadnienie dotyczące ścieków przemysłowych (nieprawidłowe założenie organu, iż ścieki takie nie powstaną przy jednoczesnym nałożeniu na inwestora obowiązku zastosowania filtra wodnego, co – w ocenie wnoszącego odwołanie – będzie źródłem powstawania ścieków zawierających fenol i inne węglowodory, należących do grupy ścieków przemysłowych; brak określenia rodzaju filtra i sposobu utylizacji odpadów powstających podczas jego eksploatacji, które to dane są istotne przy ocenie oddziaływania na środowisko); 3) pracę instalacji w godzinach nocnych i dniach niepowседневnych – w tym w niedziele i święta (brak precyzyjnych zapisów

dopuszczających „w uzasadnionych przypadkach” pracę w takich dniach – przy jednoczesnym odstąpieniu od nałożenia obowiązku sporządzenia analizy porealizacyjnej czy także braku jakiejkolwiek formy stałego monitoringu pochodzących z inwestycji emisji oraz natężenia ruchu – co pozostaje w sprzeczności z zasadą przezorności); 4) analizę wariantową i wybór wariantu mniej korzystnego dla środowiska (niewypełnienie zaleceń PPIS; uwarunkowanie wyboru rekomendowanego wariantu „wysoką dostępnością pyłu węgla brunatnego”; niedostrzeżenie, że: „Inwestor skupił się na kwestiach ekonomicznych, a porównania emisji dokonał pomiędzy znacznie bardziej zanieczyszczonymi paliwami, które nie będą elementem realizacji przedsięwzięcia w żadnym z wariantów.”; nieprawidłową analizę wariantowości oraz pominięcie faktycznych motywów wyboru wariantu I – II wariant „całkowicie nieopłacalny i nierealny do zastosowania”); 5) stwierdzenie braku konieczności wykonania analizy porealizacyjnej (naruszenie zasady przezorności i zasady zrównoważonego rozwoju oraz traktatów unijnych – w tym art. 191 TFUE; brak monitoringu może skutkować niekontrolowanym pogorszeniem stanu środowiska i jakości życia mieszkańców – przy uwzględnieniu okoliczności, iż część emisji będzie prowadzona w sposób niezorganizowany i nie została ujęta w żadnych obliczeniach i prognozach, a także zastrzeżeń co do deklarowanej skuteczności filtra wodnego; zastrzeżenia co do przyjętych okresów pracy emitora zastępczego oraz wskazanej formy ograniczenia emisji odorów w postaci planekowania samochodów ciężarowych – narażonej na zmienność i zaniedbania – jako wystarczającej; rzeczywisty wpływ inwestycji może być różny od założeń modelowych – dane emisji wykorzystane w ocenie pochodzą z innej instalacji, a część danych użytych w modelach obliczeniowych pochodzi z okresu poza szczytem sezonu produkcyjnego; fakt dotrzymania wszystkich norm emisji – włącznie z emisją niezorganizowaną – nie jest jednoznaczny z brakiem negatywnego wpływu na środowisko, ponieważ może się on ujawnić w dłuższym procesie i obejmuje bardziej złożone elementy niż pomiar kilku wskaźników przez urządzenia; celem analizy porealizacyjnej winno być porównanie rzeczywistych oddziaływań inwestycji z oddziaływaniami przewidywanymi, w szczególności w zakresie skuteczności zastosowanych środków ograniczających wpływ przedsięwzięcia na środowisko); 6) brak analizy konfliktów społecznych; 7) udział społeczeństwa w wydaniu decyzji (brak rzeczywistego i samodzielnego rozpatrzenia uwag oraz wniosków zgłoszonych przez społeczeństwo); 8) rozwiązania mające na celu przeciwdziałanie emisjom odorowym (decyzja nie chroni mieszkańców przed istotnym negatywnym oddziaływaniem odorowym; organ nie rozważył konieczności zastosowania technologii hermetyzujących proces przeładunku lub aktywnych układów neutralizujących); 9) warunki pozwalające na dotrzymanie odpowiednich standardów akustycznych na terenach chronionych przed hałasem (brak nałożenia konkretnych warunków w tym zakresie, niewskazanie jakichkolwiek parametrów technicznych lub warunków organizacyjnych; 10) niewłaściwa analiza oddziaływań skumulowanych hałasu (pominięcie, znajdującego się w bezpośrednim sąsiedztwie – zakładu przemysłowego Marcegaglia Kluczbork, który jest znaczącym emitorem hałasu, posiadającym dużą halę produkcyjną, intensywny ruch pojazdów ciężkich oraz urządzenia o charakterze przemysłowym, mogące generować dźwięki o wysokim natężeniu); 11) nieprawidłowości w zakresie oceny oddziaływania inwestycji na gatunki chronione oraz nieprawidłowo przeprowadzoną inwentaryzację przyrodniczą (w strefie buforowej inwestycji – oprócz bażanta wykazanego w raporcie – w relacji strony – odnotowuje się także obecność innych ptaków – w tym gatunków objętych ścisłą ochroną – takich jak: gąsiorek, kłaskawka, sieweczka rzeczna, szpak zwyczajny, wróbel zwyczajny, a także – pliszka siwa – które zostały pominięte w raporcie; brak podstaw do sformułowania stwierdzenia, iż z obszaru bufora ustąpią „pospolite gatunki chronione”; konieczność ponownego przeprowadzenia inwentaryzacji przyrodniczej); 12) błędną analogia przy ocenie skali oddziaływania inwestycji – w kontekście instalacji do przetwórstwa surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego; 13) obawę o spadek wartości nieruchomości (planowana inwestycja będzie realizowana na terenie strefy przemysłowej, która została znacząco powiększona i zmieniona w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, przyjętym uchwałą z dnia 6 października 2023

r.; lokalizacja inwestycji nie jest optymalna z punktu widzenia ochrony środowiska – także z uwagi na sąsiedztwo obszarów chronionych (Natura 2000, Park Krajobrazowy) i otoczenie rowami połączonymi z dorzeczem Stobrawy, do których inwestor planuje odprowadzenie wód opadowych lub roztopowych, a także bliskość wód leczniczych „Wołczyn”, siedlisk gatunków chronionych i obecność 250 rodzin pszczoł w promieniu 2 km od działki inwestycyjnej); 14) wpływ wytwórni mas bitumicznych na populację pszczoł miodnych (analiza emisji została wykonana przy niewystarczającej i niereprezentatywnej metodologii, w okresie niskiej aktywności zakładu; niektóre substancje – potencjalnie groźne dla pszczoł – mogły nie zostać w ogóle ujęte w zestawieniu emisji); 15) filtr wodny o skuteczności redukcji fenolu i węglowodorów aromatycznych i alifatycznych w powietrzu – techniczna niezgodność krytyczna (przyjęte przez organ założenie skuteczności redukcji fenolu i węglowodorów aromatycznych i alifatycznych nie niższej niż 98 % w zakresie oczyszczania powietrza z przeładunku asfaltu – nie znajduje potwierdzenia w dostępnej literaturze technicznej ani w danych eksploatacyjnych z podobnych instalacji przemysłowych oraz jest sprzeczne z wiedzą inżynierską, gdyż filtry wodne charakteryzują się ograniczoną skutecznością w usuwaniu substancji hydrofobowych, ich efektywność rzadko przekracza 40-60 % dla tych grup związków; inwestor nie wskazał nadto rodzaju filtra o podanej skuteczności); 16) brak analizy wpływu inwestycji na sąsiednią Wytwórnię Pasz oraz „niedopuszczalne sąsiedztwo zakładów o sprzecznych wymaganiach środowiskowych” (brak pogłębionej oceny wpływu planowanego przedsięwzięcia na bezpieczeństwo żywności oraz jakości środowiska pracy w zakładzie Cedrob S.A.)

Joachim Spoida w odwołaniu z dnia 17 lipca 2025 r. również wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji Burmistrza Miasta Kluczborka z dnia 3 lipca 2025 r. oraz ponowne przeprowadzenie postępowania. Wskazał, iż teren, na którym prowadzi uprawę roślin oraz hodowlę bydła mlecznego – w planie zagospodarowania przestrzennego wsi Ligota Dolna ma przeznaczenie rolne od ponad 10 lat. Podniósł, iż planowana inwestycja stoi w sprzeczności z jego działalnością, a jej położenie nie może pozostać obojętne dla prowadzonej przez stronę uprawy roślin paszowych. Wydanej decyzji wnoszący odwołanie zarzucił: niedokonanie wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego; brak kompleksowej oceny ilości i rodzaju niezorganizowanej emisji związków chemicznych (fenolu, węglowodorów aromatycznych i alifatycznych) oraz ich wpływu na glebę, roślinność i wodę, naruszenie zasady przeczności. Dodatkowo skarżący podniósł, iż decyzja nie rozstrzyga w sposób jednoznaczny sposobu odprowadzania wód opadowych i roztopowych z terenu inwestycji. Zamiar odprowadzania spływów powierzchniowych do okolicznych rowów – jak podkreśliła strona – ustalono bez analizy hydrogeologicznej, co może skutkować zanieczyszczeniem cieków i gleb wykorzystywanych do produkcji paszy. Skarżący zauważył, że PGWWP wyraził opinię o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, tymczasem określone przez niego warunki realizacji ignorują kwestię istnienia na działce i w okolicy urządzeń melioracji wodnych, do których niewątpliwie należy zaliczyć rowy.

Odwołania stron, skierowane za pośrednictwem organu pierwszej instancji, Burmistrz Miasta Kluczborka – wobec niezastosowania regulacji art. 132 K.p.a. – przekazał wraz z aktami sprawy – Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w Opolu.

W piśmie z dnia 17 października 2025 r. Spółka – reprezentowana przez pełnomocników: radcę prawnego Marcina Kubalę oraz radcę prawnego Jakuba Puciato (pełnomocnictwo z dnia 7 października 2025 r.) – w sposób obszerny odniosła się do zarzutów zgłoszonych w odwołaniach stron. W szczególności Spółka zwróciła uwagę na „pozytywne uzgodnienie przez RDOS”, będącego organem wyspecjalizowanym, jak również na lokalizację inwestycji na terenach produkcyjno-usługowych – zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wyjaśniając kwestię odprowadzania wód opadowych i roztopowych, podkreślono, iż wody z połaci dachowych nie będą odprowadzane bezpośrednio do wód podziemnych, zarazem mogą być odprowadzane do wód oraz do urządzeń wodnych, skoro – jak wynika z raportu nie będą zanieczyszczone; zastrzeżeń w tym zakresie

nie podniósł także organ wyspecjalizowany – PGWWP. Poza tym – w ocenie inwestora – wody opadowe i roztopowe z dachów nie będą zanieczyszczone, bowiem osadzający się na dachach pył kamienny sam w sobie nie jest zanieczyszczeniem. Zdaniem Spółki, mając na uwadze źródło pochodzenia przedmiotowego pyłu nie ma podstaw do twierdzenia, jak wskazują odwołujący się, aby wody te zawierały substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne – dalej: Prawo wodne, a tym samym – aby odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z terenu planowanego przedsięwzięcia miało być niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 4 Prawa wodnego. Pył ewentualnie gromadzący się na dachach budynków planowanego przedsięwzięcia będzie czystym, niezanieczyszczonym pyłem kamiennym. Wody opadowe spływające po dachach budynków nie zostaną zatem zanieczyszczone. Poza tym, inwestor stwierdził, iż określając sposób zagospodarowania wód opadowych i roztopowych z planowanej wytwórni mas bitumicznych – uwzględnił również ustalenia dokumentów planistycznych. Z uwagi na powyższe, bezpośrednie sąsiedztwo planowanej inwestycji z Oczyszczalnią Ścieków w Ligocie Dolnej nie powinno budzić obaw, gdy zważy się spełnienie przez odprowadzane wody opadowe i roztopowe wymagań wynikających z przepisów. Ostatecznie zaś na odprowadzenie tych wód z terenu inwestycji do urządzeń wodnych (np. rowów czy studni chłonnych) inwestor będzie musiał uzyskać pozwolenie wodnoprawne, a kwestia nadzoru nad korzystaniem z wód nie jest przedmiotem postępowania o wydanie decyzji środowiskowej; oddziaływanie na środowisko wodne konkretnych rozwiązań projektowych będzie przedmiotem innego – ww. – postępowania. Wody te nie będą również stanowiły zagrożenia dla złoża wód leczniczych „Wołczyn”, a eksploatacja planowanego przedsięwzięcia nie będzie źródłem ścieków przemysłowych. W tym względzie Spółka wyjaśniła, że eksploatacja filtra wodnego jest związana z koniecznością okresowego usuwania kondensatu, który będzie stanowił odpad – zgodnie z ustawą o odpadach. Powyższe zostanie zlecone podmiotom posiadającym wymagane prawem zgody na gospodarowanie odpadami. Tym samym eksploatacja filtra wodnego nie będzie się wiązać z powstawaniem żadnych ścieków przemysłowych, tylko odpadów utylizowanych zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa. Dalej inwestor zastrzegł jednak, że: „(...) przeprowadzona na potrzeby Raportu analiza oddziaływania Inwestycji na środowisko nie uwzględniła użycia filtra wodnego. W Raporcie Inwestor złożył wyłącznie deklarację, że planuje zainstalować tego rodzaju urządzenie na wylocie z instalacji odpowietrzającej zbiorników asfaltu. Złożona deklaracja – wynikająca niejako z daleko idącej przezorności – przekształciła się w niczym nieuzasadniony przymus wyartykułowany w opinii sanitarnej PPIS oraz w postanowieniu RDOŚ. Ostatecznie wymóg zastosowania filtrów wodnych został nałożony na Inwestora w pkt 2 ppkt 7 Decyzji Środowiskowej.” Tymczasem, jak podniósł inwestor, analiza oddziaływania inwestycji na środowisko została przeprowadzona przy założeniu braku zastosowania filtra wodnego; mimo to w toku oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, nie stwierdzono ponadnormatywnego oddziaływania, nawet bez zastosowania filtrów wodnych. W ocenie Spółki, brak jest podstaw do twierdzenia, by inwestycja mogła powodować ponadnormatywne oddziaływanie w porze nocnej i dniach niepowседневnych. W ramach dotychczasowego doświadczenia inwestora produkcje mas bitumicznych w porze nocnej były wykonywane sporadycznie; na przestrzeni ostatnich kilku lat były to okresy trzydniowe w godzinach od 20.00 do 24.00. Produkcja w dni niepowседневne odbywała się również sporadycznie i głównie tylko w sobotę w godzinach od 7.00 do 13.00. Produkcja w okresie świąt nie jest realizowana.

Odnosząc się do wariantowości przedmiotowej inwestycji Spółka podniosła, iż w raporcie zostały przeanalizowane dwa warianty inwestycji. Wyboru wariantu realizacyjnego dokonuje zaś inwestor, a nie organ. Przy czym opinia PPIS odnosi się właśnie do wariantu realizacyjnego. Zarazem – jak podkreślił inwestor – z analizy obu wariantów przeprowadzonej w raporcie wynika, że ich oddziaływanie na poszczególne komponenty środowiska nie będzie ponadnormatywne. Zaznaczył przy tym, iż pod względem emisyjnym oba warianty (realizacyjny i alternatywny) nie różnią się między sobą

istotnie. Warianty te nie różnią się nadto pod względem oddziaływania akustycznego na środowisko.

Poza tym, zdaniem Spółki, brak było podstaw do nakładania w decyzji obowiązku wykonania analizy porealizacyjnej inwestycji. Oddziaływanie przedsięwzięcia – w ocenie inwestora – zostało w pełni zidentyfikowane w raporcie. Inwestycja jest przy tym oddalona od terenów mieszkalnych. Analiza oddziaływania inwestycji na powietrze, jak podkreśliła Spółka, uwzględnia zarówno źródła zorganizowanej, jak i niezorganizowanej emisji. Przeprowadzona na potrzeby raportu analiza oddziaływania inwestycji na powietrze „nie uwzględnia żadnych urządzeń redukujących emisję węglowodorów w czasie procesu przeładunku asfaltów do zbiorników magazynowych”; inwestor zadeklarował, że planuje zainstalować filtr wodny na wylocie z instalacji odpowietrzającej zbiorników asfaltu. W ocenie Spółki, wszystkie symulacje wykonane na potrzeby raportu i jego uzupełnień nigdy nie uwzględniały redukcji jakichkolwiek substancji emitowanych w trakcie załadunku asfaltów do zbiorników magazynowych, a strony nie zgłaszały dotychczas w tym zakresie zastrzeżeń. Zdaniem inwestora, zastrzeżenia podniesione w postępowaniu odwoławczym są wyolbrzymione i całkowicie ignorują obliczenia wykonane na potrzeby raportu. Transport gotowych mas mineralno-bitumicznych w sposób opisany w raporcie jest powszechnie stosowanym rozwiązaniem. Trudno więc obarczać inwestora obowiązkiem hermetyzacji procesów załadunku gotowych produktów na pojazdy ciężarowe odbiorców, których pojazdy nie będą dostosowane do spełniania warunków takiego procesu. Jednakże – zdaniem Spółki – niezwłoczne planowanie pojazdów ciężarowych po ich załadunku bezwzględnie spełnia warunek zawarty w opinii PPIS o eksploataowaniu inwestycji w sposób najmniej uciążliwy. Jako bezzasadną inwestor ocenił nadto sugestię potrzeby zastosowania „urządzeń ekranujących”.

Inwestor podkreślił, że sprzeciw mieszkańców nie może być podstawą wydania negatywnej decyzji, a organ w toku postępowania wyjaśnił wszelkie zgłoszone zastrzeżenia. Zarówno strony jak i społeczeństwo – miały możliwość udziału w postępowaniu. Odnosząc się do zarzutów dotyczących emisji substancji złośliwych – inwestor zaznaczył, iż normy w tym zakresie nie są przewidziane w obowiązujących przepisach, tym niemniej analiza w tym zakresie znalazła odzwierciedlenie w raporcie, wykazując zarazem, że oddziaływanie inwestycji w tym aspekcie będzie nieznaczne. Dodał, że podstawowym źródłem oddziaływania zapachowego w czasie eksploatacji wytwórni mas bitumicznych jest załadunek asfaltów do zbiorników magazynowych. Z tego względu inwestor zadeklarował montaż filtra wodnego na wylocie z instalacji odpowietrzającej zbiorników magazynowych asfaltu. Dalszy zaś etap procesu produkcyjnego, aż do momentu załadunku gotowej mieszanki mineralno-bitumicznej na pojazdy ciężarowe odbiorców – „jest praktycznie zhermetyzowany”. Wszystkie substancje powstające w trakcie procesu produkcyjnego będą odprowadzane do powietrza emitorem o deklarowanej wysokości 1,7 m (E-1). Operacja załadunku gotowych produktów będzie źródłem krótkotrwałej emisji niezorganizowanej substancji do powietrza. Na potrzeby raportu przedmiotowa emisja została zasymulowana poprzez utworzenie emitora zastępczego – E-8. Inwestor stwierdził, iż wprowadzenie przez inwestora bezwzględnego obowiązku planowania załadowanych gotową masą pojazdów ciężarowych oraz montaż filtra wodnego – w zupełności spełnia warunek opinii sanitarnej o prowadzeniu przedsięwzięcia w sposób jak najmniej uciążliwy. W ocenie inwestora, organ w sposób precyzyjny określił w decyzji parametry i warunki akustyczne względem źródeł hałasu przewidywanych w ramach planowanej inwestycji. Jednocześnie z przeprowadzonej analizy akustycznej jednoznacznie wynika, że nie występuje konieczność podejmowania działań, służących ograniczeniu emisji hałasu z terenu inwestycji na obszary podlegające ochronie akustycznej. Spółka nadto podkreśliła, iż przeprowadziła także analizę skumulowanego oddziaływania akustycznego – zarówno dla pory dziennej, jak i nocnej (uwzględniając m.in. zakład Marcegaglia Carbon Steel – Poland Kluczbork – przed wydaniem decyzji).

Odnosząc się do zgłoszonych zarzutów dotyczących wadliwego przeprowadzenia inwentaryzacji przyrodniczej oraz ustalenia oddziaływania na gatunki chronione – Spółka podniosła, że wnoszący odwołanie na przedstawił na tę okoliczność miarodajnych dowodów, a podnoszone przez

niego okoliczności stanowią jedynie gołosłowne twierdzenia. Gatunki chronione koncentrują się na obszarze bufora, a nie obszarze działki przeznaczonej pod inwestycję. Zarazem wszystkie badania przyrodnicze są obciążone pewnym ryzykiem błędu. Liczba i skład gatunkowy stwierdzony w roku 2024 może nieznacznie różnić się od stwierdzonego w roku 2025. W ocenie inwestora, autor odwołania ignoruje takie pojęcia jak siedlisko i kategoria łęgowości – błędnie przyjmując, że stwierdzenie obecności przedstawiciela określonego gatunku na jakimś obszarze – jest równoznaczne z uznaniem tego miejsca za jego siedlisko. Z kolei – jak wyjaśnił inwestora – w raporcie brak jest wzmianki o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na populację pszczoł miodnych, ponieważ nie jest to gatunek chroniony.

Nadto inwestor powtórzył argumentację, że oddziaływanie inwestycji na środowisko opisane w raporcie zostało przeanalizowane bez zastosowania filtra wodnego do redukcji substancji emitowanych podczas załadunku asfaltu do zbiorników magazynowych. Podkreślił także, że zastosowanie filtra wodnego w inwestycji „objęte było dobrowolną deklaracją Inwestora”, a tym samym na żadnym etapie postępowania inwestor nie deklarował stopnia redukcji przez filtr wodny emisji węglowodorów aromatycznych i alifatycznych, a tym bardziej emisji fenolu. Spółka wyjaśniła, iż wykonane przez nią w dniu 29 listopada 2024 r. pomiary wykazały, że „(...) stężenia pomiarowe fenolu i węglowodorów alifatycznych były tak niskie, że nie przekroczyły progów poziomów oznaczalności metod badawczych stosowanych przez laboratoria pomiarowe”. Spółka zaznaczyła, że był to jednostkowy pomiar, „(...) który nie miał za zadanie określić w miarodajny sposób skuteczność redukcji zastosowanego urządzenia ochronnego, tylko potwierdzić jego działanie. Wyniki jasno wskazywały, że stężenia pomiarowe fenolu i węglowodorów alifatycznych były zbyt niskie, aby mogły być oznaczone przez laboratorium badawcze. Zatem uzyskane wyniki nie mogły posłużyć do określenia jakiegokolwiek stopnia redukcji substancji, których nie udało się oznaczyć.”

Jednocześnie Spółka stwierdziła, iż wobec braku ustalenia ponadnormatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na stan powietrza atmosferycznego, nie ma podstaw do twierdzenia, aby inwestycja mogła stanowić zagrożenie dla podmiotów działających w sąsiedztwie. Ponadto wskazała, iż zarzut sugerujący, że w raporcie celowo wykorzystano dane emisyjne pozyskane w czasie zmniejszonej lub ograniczonej aktywności badanych zakładów nie ma żadnego uzasadnienia i wynika z wadliwej interpretacji wyników. Pomiary zostały bowiem wykonane w listopadzie, w którym produkcja była porównywalna do poprzednich miesięcy, tj. kwietnia, czerwca, sierpnia, i września.

Przy piśmie z dnia 30 października 2025 r. Henryk Kallus przedłożył kopię opinii z dnia 22 lipca 2025 r., sporządzoną przez dr hab. inż. Barbarę Kozielską z Katedry Ochrony Powietrza na Wydziale Inżynierii Środowiska i Energetyki Politechniki Śląskiej. W opinii tej, odnoszącej się do zapisów raportu dotyczących „zastosowania filtra wodnego o skuteczności redukcji fenolu i węglowodorów alifatycznych i aromatycznych nie niższej niż 98 %” – opiniująca wskazała, że autorzy raportu do usuwania substancji odorotwórczych zaproponowali zastosowanie filtra wodnego. „Filtr wodny” – wedle opiniującej – jest to pojęcie potoczne i bardzo nieprecyzyjne, „zapewne autorom chodziło o skruber (płuczkę wodną)”. W ocenie sporządzającej opinię, zastosowanie tego urządzenia do usuwania węglowodorów aromatycznych, jak i alifatycznych jest nieskuteczne ze względu na charakter hydrofobowy tych związków. Są one słabo rozpuszczalne w wodzie i dlatego też są praktycznie nieusuwalne. Fenol jest „umiarkowanie rozpuszczalny” w wodzie i może być częściowo usuwalny. Jako skuteczne do usuwania tego typu związków autorka opinii wskazała sorbenty stałe typu węgiel aktywny, żywice jonowymiennie, filtry membranowe; można stosować też inne technologie. Nie jest jednak możliwe – zdaniem opiniującej – zastosowanie skrubera wodnego do usuwania oparów węglowodorów aromatycznych i alifatycznych oraz fenolu ze skutecznością nie niższą niż 98 %. Autorka opinii odniosła się nadto do wyjaśnień inwestora przedstawionych na wezwanie Burmistrza Miasta Kluczborka z dnia 8 listopada 2024 r., które określiła jako nieprecyzyjne oraz niezawierające informacji dotyczących zastosowanej metody badawczej, stężeń, pomiarów oznaczalności itp.

Nadmieniła, że obecnie stosowane metody do oznaczania ww. związków umożliwiają pomiary stężeń na poziomie $\mu\text{g}/\text{m}^3$ i niższym, a stężenia emisyjne są 1000 i więcej razy wyższe. W ocenie opiniującej, wyniki badań, których nie przedstawiono w postaci raportu z dokładnymi danymi, są obarczone dużym błędem. Poza tym skarżący dołączył do pisma wydruki dwóch ofert dotyczących filtrów wodnych wraz zapytaniem ofertowym – celem potwierdzenia tezy o braku możliwości zapewnienia skuteczności tych urządzeń wynoszącej nie mniej niż 98 %. Mając powyższe na uwadze, skarżący zarzucił, że organ pierwszej instancji nie zweryfikował warunków określonych przez RDOŚ pod względem ich technicznej wykonalności, mimo zgłaszanych w toku postępowania zastrzeżeń strony; organ nie odniósł się również merytorycznie do jej uwag; nie przeprowadził także w tym zakresie niezbędnego postępowania dowodowego. Zgromadzona dokumentacja, zdaniem strony, jest zatem obarczona istotnym błędem, co stanowi podstawę do uchylecia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Do powyższych twierdzeń Spółka odniosła się w piśmie z dnia 25 listopada 2025 r., podtrzymując dotychczas prezentowane stanowisko, jak również podnosząc, iż argumentacja wnoszącego odwołanie Henryka Kallusa jest bezzasadna. Inwestor stwierdził, iż w toku prowadzonego postępowania ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przedstawiona w raporcie w ogóle nie zakładała jakichkolwiek filtrów wodnych mających ograniczyć emisję zanieczyszczeń do powietrza. Obowiązek montażu filtra został zaś na inwestora nałożony mocą zaskarżonej decyzji Burmistrza Miasta Kluczborka. Tym samym analiza oddziaływania przedsięwzięcia wykazała, że inwestycja nie będzie w stopniu ponadnormatywnym oddziaływać na środowisko bez montażu filtrów wodnych. Tym samym – w ocenie Spółki – za całkowicie nieistotne dla rozstrzygnięcia należy uznać wnioskowane przez skarżącego dowody z dokumentów. Obowiązek montażu filtrów wodnych – w ocenie Spółki – został nałożony na inwestora „z najdalej idącej przezroczności i dotyczył wyłącznie elementu dodatkowego w stosunku do opisu i charakterystyki inwestycji”. Inwestor podkreślił także, iż na żadnym etapie postępowania nie deklarował stopnia redukcji przez filtr wodny emisji węglowodorów aromatycznych i alifatycznych, a tym bardziej emisji fenolu. Zdaniem inwestora, nałożenie na niego obowiązku montażu filtrów wodnych w ramach inwestycji należy uznać za nadmiarowe, skoro inwestycja bez takiego montażu spełnia wszelkie normy i nie będzie w sposób ponadnormatywny oddziaływać na środowisko. Niewątpliwie zaś wykonanie przez inwestora tego obowiązku nie spowoduje zwiększenia emisji zanieczyszczeń do powietrza. Z tego względu Spółka wniosła o utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji.

W toku postępowania odwoławczego strony zostały zawiadomione o uprawnieniach wynikających z art. 10 § 1 K.p.a.

Zespół orzekający zważył, co następuje:

Wniesione z zachowaniem ustawowego terminu odwołania stron zasługują na uwzględnienie w kierunku uchylecia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, iż materialnoprawną podstawę orzekania w rozpoznawanej sprawie stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112 z późn. zm.), zwanej dalej: u.u.i.ś.o.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia (art. 71 ust. 1 u.u.i.ś.o.). Jej uzyskanie jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko i planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (art. 71 ust. 2 u.u.i.ś.o.).

Rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać

na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 z późn. zm.), zwane dalej rozporządzeniem, wydane na podstawie art. 60 u.u.i.ś.o. Planowana inwestycja należy do przedsięwzięć określonych w art. 59 ust. 1 pkt 2 u.u.i.ś.o. (mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko) i zakwalifikowano ją w oparciu o § 3 ust. 1 pkt 20 (instalacje do produkcji mas bitumicznych), § 3 ust. 1 pkt 37 lit. b (instalacje do naziemnego magazynowania produktów naftowych), lit. e (instalacje do naziemnego magazynowania kopalnych surowców energetycznych innych niż wymienione w lit. a) rozporządzenia.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje m.in. przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych – wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (art. 72 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś.o.), a także decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 72 ust. 1 pkt 3 u.u.i.ś.o.). Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 u.u.i.ś.o.).

Decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, za wyjątkiem spraw zastrzeżonych do kompetencji regionalnego dyrektora ochrony środowiska, Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, starosty i dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych (art. 75 ust. 1 u.u.i.ś.o.).

Zgodnie z art. 59a ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś.o. – przystąpienie do analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 u.u.i.ś.o. (tj. planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko) – organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2 zd. 1 u.u.i.ś.o.).

W tym miejscu należy wskazać, iż planowana pod inwestycję działka nr 523/3, położona we wsi Ligota Dolna – znajduje się na obszarze oznaczonym symbolem 3P/U – przeznaczonym w planie miejscowym jako tereny zabudowy produkcyjno-usługowej (przeznaczenie podstawowe) oraz uzupełniająco – pod infrastrukturę techniczną (vide: wypis oraz wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Ligota Dolna, przyjętego przez Radę Miejską w Kluczborku uchwałą nr LXII/883/23 z dnia 30 sierpnia 2023 r. – Dz. Urz. Woj. Op. z dnia 5 września 2023 r. poz. 2630 – § 26 pkt 1 i 2). Powyższe oznacza, iż planowane przedsięwzięcie pozostaje zgodne z przeznaczeniem terenu, na którym ma zostać zrealizowane.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.u.i.ś.o. – ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadza się w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (pkt 1); ocena stanowiąca część postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przeprowadzana jest przez organ właściwy do wydania tej decyzji (ust. 2). W myśl art. 62 ust. 1 u.u.i.ś.o. – w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia: 1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na: a) środowisko, w tym klimat oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi, b) dobra materialne, c) zabytki, ca) krajobraz, w tym krajobraz kulturowy, d) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-ca, e) dostępność do złóż kopalin; 1a) ryzyko wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof naturalnych i budowlanych; 1b) podatność danego przedsięwzięcia na zmiany klimatu; 2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; 3) wymagany zakres monitoringu. Zgodnie z art. 63 ust. 1 u.u.i.ś.o. – obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego

przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W postanowieniu tym organ określa jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się po zasięgnięciu opinii: 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska; 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-29, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b; (...) 4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (ust. 1). Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c (ust. 3a).

Treść raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko określa art. 66 u.u.i.ś.o. W postępowaniu w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko stanowi podstawowy dowód w sprawie, ponieważ w postępowaniu tym wymagana jest wiedza specjalistyczna. Z tego względu taki raport ma charakter specjalistycznego opracowania uwzględniającego aktualny stan prawny w zakresie jego wymagań formalnych, a autorzy takiego opracowania powinni posiadać wiedzę specjalistyczną. Z punktu widzenia zasad postępowania w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, raport jest dokumentem prywatnym. Raport nie stanowi opinii biegłego w rozumieniu art. 84 K.p.a., lecz jest to dokument, który posiada szczególną moc dowodową, która wynika przede wszystkim z kompleksowej oceny przedsięwzięcia. Ten szczególny charakter raportu wynika z jednej strony z jego celu, jakim jest określenie oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko. Z drugiej strony wynika to ze specyfiki postępowania w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia, które jest postępowaniem z udziałem społeczeństwa, tzn. z udziałem podmiotów, które nie muszą dysponować w tego rodzaju sprawach interesem prawnym ani nawet interesem faktycznym, ale ustawodawca zapewnia im dostęp do informacji o wpływie danego przedsięwzięcia na środowisko. Raport jako dowód podlega ocenie na zasadach określonych w art. 7, art. 77, art. 80 i art. 81 K.p.a. Właściwy organ jest zobowiązany do sprawdzenia treści raportu w kontekście spełnienia przez niego warunków, o jakich stanowi art. 66 u.u.i.ś.o. oraz jego aktualności i rzetelności sporządzenia. Organ nie jest zatem związany treścią raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, co powoduje, że dokonując jego oceny powinien dążyć do wydania orzeczenia odpowiadającego wyrażonej w art. 7 K.p.a. zasadzie prawdy obiektywnej (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego – dalej: NSA – z dnia 17 marca 2026 r., sygn. akt III OSK 2805/24 – dostępny – podobnie jak inne orzeczenia sądów administracyjnych przywołane w treści niniejszego uzasadnienia – na stronie internetowej Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych: www.orzeczenia.nsa.gov.pl – dalej: CBOSA).

Raport winien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 u.u.i.ś.o. oraz zawierać szczegółowo wymienione w ustawie elementy – w tym (m.in.) zgodnie z regulacją art. 66 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o. – opis wariantów przedsięwzięcia uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania na środowisko, ze wskazaniem wariantu wybranego do realizacji, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska; racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym – warianty przedsięwzięcia, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o., powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich kluczową rolę jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających chronić środowisko w jak najpełniejszym wymiarze.

Warianty powinny odwoływać się do różnych kryteriów realizacji przedsięwzięcia takich jak: czynniki społeczne, ekonomiczne, środowiskowe, przestrzenne – zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Wariant proponowany przez inwestora może pokryć się z wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, ale nigdy nie może być tożsamy z wariantem alternatywnym. W takiej bowiem sytuacji nie ma żadnego wyboru (żadnej alternatywy). Wobec tego brak przedstawienia innego możliwego do realizacji rozwiązania funkcjonowania danego przedsięwzięcia, które stanowiłoby racjonalny wariant alternatywny musi oznaczać, że raport nie może być uznany za spełniający wymogi określone w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o. i z tego powodu nie może stanowić podstawy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przy czym podkreślana przez ustawodawcę „racjonalność” wariantów oznacza, że wariant taki faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ dokonujący oceny raportu zamiast wariantu zaproponowanego przez wnioskodawcę. Bezsprzecznie wariant racjonalny nie może mieć charakteru abstrakcyjnego, teoretycznego czy też pozornego, tj. nie może się sprowadzać do zaproponowania realizacji przedsięwzięcia takiego samego w tej samej lokalizacji przy niewielkich różnicach technologicznych. „Alternatywność” oznacza bowiem, że wariant ten musi się różnić od wariantu proponowanego przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. „Alternatywność” wymaga, co do zasady, zaproponowania wariantu różnego pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, moc i produktywność zainstalowanych urządzeń). Należy bowiem podkreślić, że na gruncie obowiązujących przepisów wybór wariantu do realizacji przedsięwzięcia należy do organu. Aby to było możliwe, konieczne jest szczegółowe opisanie w raporcie nie tylko wariantu proponowanego przez wnioskodawcę, który może być tożsamy z wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, ale i racjonalnego wariantu alternatywnego, tak aby organ mógł sam dokonać porównania, a nawet wyboru innego niż zaproponowany przez inwestora wariant realizacji przedsięwzięcia (tak wyroki: NSA z dnia 25 listopada 2025 r., sygn. akt III OSK 2730/22; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego – dalej: WSA – w Olsztynie z dnia 14 października 2025 r., sygn. akt II SA/Ol 420/25; WSA w Rzeszowie z dnia 12 listopada 2024 r., sygn. akt II SA/Rz 879/24 – CBOSA).

W realiach omawianej sprawy organ pierwszej instancji faktycznie nie dokonał oceny zarówno cechy racjonalności, jak i alternatywności w odniesieniu do zaproponowanych w raporcie wariantów. Analiza taka nie znalazła się w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Tymczasem Burmistrz obowiązany był do zbadania, na ile wariant oznaczony w raporcie jako II (racjonalny wariant alternatywny przewidujący realizację przedsięwzięcia w wariantie technologicznym zakładającym wyposażenie instalacji do produkcji mas mineralno-bitumicznych w suszarkę kruszyw z nowoczesnym planikiem jednopaliwowym o mocy znamionowej do 23,720 MW, opalany wyłącznie olejem opałowym lekkim) – faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ dokonujący oceny raportu zamiast wariantu zaproponowanego przez inwestora, a także przez samego inwestora, czy też nie nosi cech pozorności. Ta ostatnia kwestia wymaga szczegółowej analizy także w kontekście zapisów raportu, z których wynika, iż wybór wariantu I był podyktowany „dostępnością na rynku szerokiej gamy instalacji do produkcji mieszanek mineralno-bitumicznych wyposażonych przede wszystkim w planiki olejowo-węglowe”. Powyższe stwierdzenie nie wyjaśnia jednak, w jaki sposób zatem ocenić należy dostępność na rynku instalacji do produkcji mieszanek mineralno-bitumicznych wyposażonych w palniki jednopaliwowe opalane wyłącznie olejem opałowym. Organ nie zbadał także, czy wybór tej drugiej opcji może być oceniony jako pragmatyczny i zoptymalizowany (a zatem racjonalny) – w kontekście możliwości zastosowania w tym przypadku wyłącznie jednego rodzaju paliwa. Z drugiej zaś strony organ pierwszej instancji zaniechał także dokonania własnej oceny, czy faktycznie wskazany wyżej wariant II – stanowi wariant alternatywny dla wybranego wariantu I, przewidującego realizację przedsięwzięcia w wariantie technologicznym zakładającym wyposażenie instalacji do produkcji mas mineralno-bitumicznych w suszarkę kruszyw z nowoczesnym planikiem dwupaliwowym o mocy znamionowej do 23,720 MW, opalany pyłem węgla brunatnego lub olejem opałowym lekkim. O ile

bowiem dostrzegalna pozostaje różnica w zakresie przyjętego sposobu opalania suszarki kruszyw, brak analizy organu co do faktycznego oddziaływania każdego z tych wariantów na środowisko. Jak wyżej zaś podkreślono – „alternatywność” determinuje konieczność wystąpienia różnic pomiędzy wariantem alternatywnym a wariantem proponowanym przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. Spółka tymczasem w toku postępowania wykazywała wielokrotnie, że różnice w tym zakresie są „nieznaczące”, a organ nie przeprowadził w tym zakresie stosownej analizy. W judykaturze wskazuje się zaś, iż warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Ustawodawca w żaden sposób nie definiuje racjonalnego wariantu alternatywnego. Pewne jest jednak, że opis analizowanych wariantów powinien być na tyle rzetelny i dokładny, by organ rozpatrujący sprawę mógł zbadać, czy przedsięwzięcie powinno być realizowane w wariacie proponowanym przez inwestora, czy też w wariacie alternatywnym. Przygotowanie opisu racjonalnego wariantu alternatywnego wymaga każdorazowo przeprowadzenia indywidualnej oceny danego przedsięwzięcia pod kątem jego oddziaływania na środowisko w sytuacji, gdyby ten wariant miał być zrealizowany (tak wyrok NSA z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 1871/17, CBOSA). W tym względzie konieczna jest także ocena, na ile dane wynikające z raportu pozwalają na rzetelną oceną ww. cech prawidłowego wariantowania.

Prawidłowe ustalenie wariantów przedsięwzięcia, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o., ma fundamentalne znaczenie w procesie ustalania środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Dalsza bowiem analiza oraz ocena oddziaływania inwestycji na środowisko winna być poprzedzona zbadaniem i stwierdzeniem prawidłowości dokonanego wariantowania. Skoro zatem organ pierwszej instancji oceny takiej nie dokonał, zasadniczo przedwczesna pozostaje analiza dalszych aspektów przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania. Niezależnie od powyższego, organ odwoławczy przeanalizował dalsze działania organu pierwszej instancji poprzedzające wydanie decyzji – mając na uwadze zasadę ekonomiki postępowania oraz konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego bądź wyeliminowania ewentualnego powtórzenia w przyszłości błędnych czynności procesowych.

W tym względzie w szczególności należy zauważyć, iż przedmiotowy raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko nie wypełnia w sposób odpowiedni wymogu wynikającego z art. 66 ust. 1 pkt 14 u.u.i.ś.o., zgodnie z którym – winien obejmować przedstawienie zagadnień w formie kartograficznej w skali odpowiadającej przedmiotowi i szczegółowości analizowanych w raporcie zagadnień oraz umożliwiającej kompleksowe przedstawienie przeprowadzonych analiz oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W tym względzie należy wskazać, że zarówno oddziaływanie inwestycji na powietrze atmosferyczne, jak również opisane w raporcie uciążliwości akustyczne – nie znalazły odzwierciedlenia w materiale mapowym (z oznaczeniem działek geodezyjnych) pozwalającym na zidentyfikowanie konkretnego oddziaływania na określonym obszarze; analogiczną uwagę należy odnieść do oddziaływań skumulowanych. W powyższym zakresie raport niewątpliwie wymaga uzupełnienia.

Wedle art. 68 ust. 1 u.u.i.ś.o. – organ, określając zakres raportu, uwzględnia stan współczesnej wiedzy i metod badań oraz istniejące możliwości techniczne i dostępność danych. Z wymogami tymi winna zarazem korelować treść sporządzonego w tym zakresie specjalistycznego dokumentu, jakim jest raport. Jednocześnie wszystkie dane oraz rozwiązania przedstawione w raporcie, a także w jego ewentualnych uzupełnieniach dokonanych w toku postępowania – winny w sposób spójny i kompleksowy przedstawiać planowaną inwestycję. Warunek ten jednak nie został spełniony na gruncie omawianej sprawy. Organ uzgadniający ustalił bowiem w postanowieniu – jako jeden z warunków realizacji przedsięwzięcia – warunek polegający na zastosowaniu w czasie eksploatacji inwestycji filtra wodnego zapewniającego redukcję – w stopniu nie mniejszym niż 98 % – emisji substancji złotonnych – takich jak: węglowodory aromatyczne, węglowodory alifatyczne oraz fenol – w toku procesu przeładunku

masy bitumicznej. Powyższe ustalenia poczynił organ uzgadniający (RDOŚ), opierając się na danych przedstawionych przez wnioskodawcę – w szczególności w piśmie określonym jako „Informacje uzupełniające/wyjaśniające do raportu (...)” przedłożone przy piśmie z dnia 5 grudnia 2024 r. (w odpowiedzi na wezwanie organu z dnia 8 listopada 2024 r.). Pomimo licznych zastrzeżeń zgłaszanych w toku postępowania, odnoszących się do tak wysokiej deklarowanej skuteczności ww. rozwiązania w redukcji wskazanych zanieczyszczeń – zarówno organ uzgadniający, jak i Burmistrz Miasta Kluczborka – nie przeprowadził dodatkowego postępowania dowodowego zmierzającego do weryfikacji danych przedstawionych przez inwestora, prowadzących do wniosku, iż zastosowanie filtra wodnego w toku przeładunku masy bitumicznej zapewni wysoką (nie niższą niż 98 %) redukcję wskazanych powyżej substancji szkodliwych emitowanych w sposób niezorganizowany do powietrza. Także na etapie postępowania odwoławczego przedstawiono argumenty oraz dowody (opinia prywatna z dnia 22 lipca 2025 r., wydruki dwóch ofert dotyczące filtrów wodnych), zmierzające do wykazania, że przyjęte przez organy założenie o wysokiej skuteczności filtrów wodnych nie znajduje potwierdzenia w faktach. W tym względzie – wbrew twierdzeniu Spółki – należy zauważyć, iż kwestia ta ma istotne znaczenie dla wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Skoro bowiem RDOŚ (jako organ specjalistyczny) uznał omawianą kwestię jako tak istotną, by uczynić ją elementem wydanego postanowienia uzgadniającego, a następnie organ pierwszej instancji warunek ten nałożył na inwestora w decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia – należałoby sądzić, iż warunek ten miał w zakresie omawianej inwestycji – jej eksploatacji – do spełnienia konkretną rolę w sferze minimalizowania oddziaływania inwestycji na środowisko. Nie jest zatem – w ocenie Kolegium – dopuszczalne twierdzenie, iż sam fakt braku ponadnormatywnych emisji zanieczyszczeń do powietrza w zakresie omawianej inwestycji – bez uwzględnienia wzmiankowanego filtra wodnego – świadczy o tym, że dalsza analiza tego zagadnienia winna zostać pominięta jako bezprzedmiotowa. Jeśli bowiem określone warunki zostały nałożone na inwestora, winny one w sposób nie budzący wątpliwości wynikać ze zgromadzonej dokumentacji. W tym kontekście konieczna staje się także ocena wiarygodności przedstawionych przez inwestora informacji uzupełniających (wyjaśniających do raportu), które wprawdzie zostały podpisane przez jednego z autorów raportu, tym niemniej nie przedstawiały formy właściwej dla raportu (nie wskazywały konkretnie, do jakich treści raportu mają odniesienie). Niewątpliwie – w takiej sytuacji – obowiązkiem organu pierwszej instancji było wezwanie inwestora do przedstawienia uzupełnienia raportu w formie odpowiadającej wymogom ustawy czy też formy ujednoliconej dokumentu z jednoczesnym zobowiązaniem inwestora do uwzględnienia danych wynikających z uzupełnienia w dotychczasowej jego treści. Opisane wyżej wady spowodowały zaś, iż warunki określone w decyzji nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w raporcie oddziaływania inwestycji na środowisko, a wręcz nasuwają wątpliwości co do celowości ich zastosowania w takiej właśnie formie. Sytuacja taka jest niedopuszczalna i wymaga ponownego zbadania przez organ pierwszej instancji w toku kompletnego postępowania dowodowego.

W tym kontekście trzeba również zważyć na podkreślaną w orzecznictwie sądownoadministracyjnym rolę jakości raportu jako przedkładanego materiału dowodowego. Raport poprzedzający wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych, chociaż jest dokumentem prywatnym oraz opracowanym przez osoby posiadające wiadomości specjalne, musi jednak być kompleksowy, spójny i rzetelny. Oznacza to, że raport powinien uwzględniać wszystkie wymagania nałożone przez ustawodawcę, w świetle przepisu art. 66 u.u.i.ś.o., ponieważ jest także kluczowym dowodem w tym postępowaniu administracyjnym. Jednocześnie obowiązkiem ciążącym na organie prowadzącym ocenę oddziaływania na środowisko jest weryfikacja nie tylko kompletności informacji zawartych w raporcie pod kątem wypełnienia wymogów wskazanych w art. 66 u.u.i.ś.o., ale także zgodności przedstawionych danych ze stanem faktycznym, poprawności przedstawionych analiz oraz trafności wniosków dotyczących oddziaływań generowanych przez przedsięwzięcie oraz dotyczących oceny dopuszczalności i warunków realizacji przedsięwzięcia przedstawionego przez wnioskodawcę.

Obowiązki w tym zakresie ciążyące na organie prowadzącym postępowanie, ale także na organach uzgadniających warunki realizacji przedsięwzięcia na mocy przepisów art. 77 u.u.i.ś.o., wynikają zarówno z zasady prawdy obiektywnej – reguły kierowanej do ogółu postępowań administracyjnych, jak również nieodłączonego elementu procesu oceny zgodnie z definicją oceny oddziaływania na środowisko zawartą w przepisie art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. a u.u.i.ś.o. W szczególności organ powinien ustalić, czy opracowany raport, łącznie z jego uzupełnieniami, zawiera komplet niezbędnych informacji identyfikujących rodzaj i skalę skutków środowiskowych, a także społecznych, jakie niesie za sobą realizacja przedstawionego we wniosku przedsięwzięcia. Ocena raportu powinna zmierzać do zidentyfikowania wszystkich potencjalnych zagrożeń środowiskowych związanych z realizacją planowanej inwestycji. W judykaturze podkreśla się również, iż raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie jego ustaleń może nastąpić – co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompleksowej analizy kwestionowanego raportu jako całości, czy też jego części sporządzonej, z uwagi na wymóg posiadania wiedzy specjalnej, przez specjalistów, dysponujących równie fachową wiedzą, jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez wnioskodawcę. Z drugiej jednak strony w orzecznictwie wskazuje się, iż stopień kompletności czy skomplikowania analiz zawartych w raporcie sam w sobie nie może być traktowany jako miara ich poprawności, tak samo jak posiadanie wiedzy specjalistycznej przez osobę sporządzającą nie jest gwarantem rzetelności zebrania danych stanowiących podstawę analiz zawartych w raporcie. Co więcej – wskazuje się, iż wymaganie w każdym wypadku przedłożenia przez stronę kwestionującą ustalenia raportu – kontrraportu sporządzonego przez specjalistę dysponującego równie fachową wiedzą, co autorzy raportu, prowadzić może do odejścia od zasady prawdy obiektywnej w postępowaniu administracyjnym, a nadanie mu charakteru kontradiktoryjnego, gdzie organ nie jest zobowiązany do dochodzenia prawdy obiektywnej, a jedynie jest arbitrem rozstrzygającym sprzeczne interesy stron. Zasada prawdy obiektywnej wymaga niejednokrotnie przeprowadzenia przez organ z urzędu postępowania wyjaśniającego, w tym przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, w szczególności w wymagających wyjaśnienia istotnych do rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, wymagających wiedzy specjalnej, którą nie zawsze mogą legitymować się pracownicy organu (tak wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt III OSK 4825/21, CBOSA).

Nie powinno ulegać zatem wątpliwości, iż kwestia oddziaływania badanej inwestycji na środowisko winna zostać wyjaśniona w sposób kompleksowy, a nałożone na stronę przez organ obowiązki, których celem jest redukcja negatywnych oddziaływań inwestycji na środowisko – winny – w oparciu o dostępną wiedzę oraz praktykę – faktycznie zmierzać do jego osiągnięcia.

Analogiczne uwagi należy również sformułować w zakresie podnoszonego przez skarżących zagadnienia dotyczącego zagospodarowania na etapie eksploatacji inwestycji spływających z dachów budynków stanowiących część przedsięwzięcia – wód opadowych i roztopowych. Zgodnie z treścią raportu o oddziaływaniu inwestycji na środowisko wody te przed ich skierowaniem bezpośrednio na grunty czy też do pobliskich rowów nie będą poddawane procesowi oczyszczenia (co ma miejsce w przypadku innych wód opadowych). W tym względzie, w ocenie Kolegium, zgromadzone w sprawie dowody nie dostarczają materiału, który w sposób nie budzący wątpliwości pozwalałby na jednoznaczną ocenę przyjętego rozwiązania, tj. ustalenia, na ile spływające z dachów wody opadowe i roztopowe będą zawierały zanieczyszczenia oddziałujące w sposób negatywny na stan wód oraz gleby. W tym względzie trzeba także zauważyć, iż – jak wynika z samej treści raportu – opracowujący ten dokument „nie posiadali wystarczających informacji umożliwiających określenie faktycznej uciążliwości planowanego przedsięwzięcia na środowisko gruntowo-wodne wraz ze wskazaniem konkretnych rozwiązań zapobiegających czy ograniczających ewentualne negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia” (s. 234 raportu).

W ocenie organu odwoławczego dodatkowej analizy oraz uzupełnienia wymaga nadto przeprowadzona w ramach oceny oddziaływania inwestycji na środowisko – inwentaryzacja przyrodnicza. Organ pierwszej instancji, mimo wielu zgłaszanych w toku postępowania zastrzeżeń, również i w tej kwestii nie dokonał faktycznej oceny treści raportu, przyjmując – bez jakiegokolwiek weryfikacji – wiarygodność przedstawionych w tym dokumencie ustaleń. Co więcej, wyjaśnienia kierowane do organu w tym zakresie (w odpowiedzi na uwagi zgłaszane przez strony) – sugerujące stronom postępowania brak specjalistycznej wiedzy do formułowania tego typu zastrzeżeń – pochodziły *de facto* od samego inwestora (nie zaś od autorów raportu), tym samym również nie zostały poparte specjalistyczną wiedzą. Nie bez znaczenia pozostaje także okoliczność, iż – jak wynika z treści samego raportu – „Badania nie objęły późnej wiosny i wczesnego lata, dlatego wyniki dotyczące składu gatunkowego i liczebności gatunków późnych mogą być niedoszacowane.” (s. 234 raportu). Poza tym, jak wyjaśnił sam inwestor – w przypadku planowanej inwestycji – pierwsze rozpoznanie przyrodnicze zostało wykonane jesienią 2020 r. (vide: pismo Spółki z dnia 17 października 2025 r.). Zważywszy na tak odległy czas pomiędzy tymi czynnościami a wydaniem decyzji środowiskowej – nie można wykluczyć, iż zebrane wówczas dane częściowo zdezaktualizowały się.

Wreszcie, w ocenie Kolegium, organ winien również – posiłkując się wiedzą specjalną – zbadać oraz zająć stanowisko w kwestii wpływu przedsięwzięcia na populację pszczół miodnych w sąsiedztwie.

W realiach niniejszej sprawy należy nadto zważyć na treść art. 66 ust. 1 pkt 15 u.u.i.ś.o., zgodnie z którym – raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem. Autorzy raportu stwierdzili (na str. 229-230 raportu), że powstanie nowego zakładu produkcyjnego na terenie strefy przemysłowej nie powinno budzić żadnych niepokojów; zarówno element emisji pyłu w fazie eksploatacji przedsięwzięcia, jak i oddziaływanie na pozostałe komponenty środowiska – nie powinno generować żadnych konfliktów społecznych. Wbrew temu stanowisku, już na etapie planowania inwestycji zarysował protest lokalnego społeczeństwa, co znalazło także odzwierciedlenie w treści wniesionych odwołań. W świetle brzmienia art. 66 ust. 1 pkt 15 u.u.i.ś.o., a także mając na względzie naczelne dyrektywy postępowania administracyjnego (art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a.), z których wynika obowiązek wszechstronnego zbadania sprawy, to autorzy raportu (a nie wyłącznie sam inwestor czy też organ) powinni się odnieść do uwag wniesionych przez społeczność lokalną, a tym bardziej strony postępowania, kwestionujące konkretne ustalenia raportu, co umożliwiłoby uzyskanie stanowiska fachowego podmiotu w spornym zakresie. Dopiero, gdy organ uzyska odpowiedź wyspecjalizowanego podmiotu, który jest autorem przyjętych założeń, może ewentualnie negocjować wniesione uwagi (tak wyrok WSA w Olsztynie z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 560/19, CBOSA). W celu skonfrontowania stanowiska inwestora i społeczności lokalnej ustawodawca przewiduje też możliwość przeprowadzenia rozprawy administracyjnej (art. 36 u.u.i.ś.o.). Wprawdzie kwestię tę ustawodawca pozostawił uznaniu administracyjnemu, to jednak przy dużym sprzeciwie społeczności, organ powinien rozważyć celowość przeprowadzenia rozprawy.

Wedle art. 79 ust. 1 u.u.i.ś.o. – przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Jeżeli zaś była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – zgodnie z art. 80 ust. 1 u.u.i.ś.o. – właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę: 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1; 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko; 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa; 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone. Zgodnie z ust. 1 przywołanej regulacji – właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W myśl art. 81 u.u.i.ś.o. – jeżeli z

oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia (ust. 1). Poza tym, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (ust. 2). Nadto – w myśl ust. 3 ww. przepisu – jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy. Treść decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określa art. 82 u.u.i.ś.o. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu – charakterystyka przedsięwzięcia stanowi jej obligatoryjny załącznik.

Jak wynika z regulacji art. 85 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o. – w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić. W myśl art. 83 u.u.i.ś.o. – w analizie porealizacyjnej, o której mowa w art. 82 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o., dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w szczególności ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi dla jego ograniczenia (ust. 1). W judykaturze podkreśla się, iż to właśnie analiza porealizacyjna ma za zadanie zbadać rzeczywiste oddziaływanie zrealizowanej inwestycji, a przede wszystkim skutecznie ograniczyć uciążliwości, szczególnie gdy inwestor planuje rozwiązania innowacyjne, których skuteczność na etapie planowania inwestycji nie jest w pełni zweryfikowana (tak wyrok WSA w Łodzi z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt II SA/Łd 785/16, CBOSA). Użyte przez ustawodawcę w art. 82 ust. 1 pkt 5 u.u.i.ś.o. sformułowanie „może” wskazuje, że od uznania właściwego organu administracji zależy, czy taki obowiązek nałoży na inwestora. Powyższe nie oznacza jednak dowolności po stronie organu, co oznacza obowiązek uzasadnienia zajętego stanowiska (zob. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 107/16, CBOSA). W realiach omawianej sprawy organ pierwszej instancji nie orzekł w przedmiocie nałożenia obowiązku sporządzenia analizy porealizacyjnej. Zarazem – nie zważając na obawy i wątpliwości zgłaszane w toku postępowania (w szczególności w zakresie niezorganizowanej emisji zanieczyszczeń do powietrza, uciążliwości odrowych oraz braku wystarczających danych umożliwiających określenie faktycznej uciążliwości planowanego przedsięwzięcia w zakresie środowiska gruntowo-wodnego) – nie zawarł w uzasadnieniu decyzji motywów zajętego stanowiska, co nie spełnia zarówno wymogów prawidłowego uzasadnienia orzeczenia, ale także pozostaje wbrew zasadzie przekonywania, o której mowa w art. 11 K.p.a., zgodnie z którą – organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach – jak wynika z przywołanych wyżej przepisów, na co słusznie zwrócił uwagę inwestor – ma charakter związany. Oznacza to, że organ właściwy do

wydania takiej decyzji jest zobligowany ją wydać, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy, a zarazem zobligowany jest odmówić ustalenia środowiskowych uwarunkowań w przypadku wystąpienia którejkolwiek z przesłanek negatywnych, które wymienione są *expressis verbis* w przepisach u.u.i.ś.o. (zob. wyrok WSA w Lublinie z dnia 5 lutego 2026 r., sygn. akt II SA/Lu 736/25, CBOSA). W postępowaniu środowiskowym, ocena okoliczności faktycznych dokonywana jest – co do zasady – w oparciu o przygotowany raport, który stanowi istotny dowód i który organ obowiązany jest uwzględnić przy wydawaniu decyzji. Zadaniem organu prowadzącego postępowanie jest sprawdzenie zawartości raportu w kontekście spełnienia wymogów formalnych i merytorycznych. Organ musi samodzielnie ocenić raport, a wyniki tej oceny winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 107 § 3 K.p.a. Podkreślić przy tym należy, że w toku postępowania w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia organ przeprowadza postępowanie dowodowe zgodnie z regułami określonymi w przepisach K.p.a. Zarazem do raportu stosuje się wszystkie zasady postępowania dowodowego, dlatego w razie wątpliwości w zakresie istotnych okoliczności sprawy organ winien wezwać inwestora do uzupełnienia raportu lub może sięgnąć do innych środków dowodowych.

Przeprowadzona wyżej analiza postępowania pierwszoinstancyjnego w sprawie i opisane tam nieprawidłowości – w ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego – stanowią o wadliwości tej procedury, co doprowadziło do naruszenia wymogów art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. w stopniu mającym zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z art. 7 K.p.a. wyrażającym zasadę prawdy obiektywnej – organ administracyjny zobowiązany jest do wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych związanych z określoną sprawą, aby stworzyć jej rzeczywisty obraz i uzyskać podstawę do trafnego zastosowania przepisu prawa. Z kolei przepis art. 77 § 1 K.p.a. wymaga, by organ orzekający w sposób wyczerpujący zebrał i przedstawił materiał dowodowy niezbędny do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 80 K.p.a. organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, bowiem wydana została z naruszeniem ww. przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Nieprawidłowości tych organ odwoławczy nie może sanować we własnym zakresie, bowiem stanowiłoby to naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania (art. 15 K.p.a.), która wyłącza przeprowadzenie w znacznej – opisaną wyżej – części postępowania, gdyż jego zakres wskazuje, że w swej istocie organ odwoławczy musiałby sam przeprowadzić postępowanie wyjaśniające odnośnie kwestii mogących mieć bezpośredni wpływ na treść decyzji. Z tych przyczyn nie może wydać merytorycznego rozstrzygnięcia.

Biorąc pod uwagę specyfikę opisanych braków, Kolegium nie jest uprawnione do ich konwalidowania, zatem konieczne jest uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Jednocześnie odnosząc się do zgłoszonego w postępowaniu odwoławczym wniosku o wstrzymanie wykonalności decyzji, Kolegium wskazuje, iż wedle art. 130 § 2 K.p.a. – wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

Organ odwoławczy w zasadniczej części odniósł się do zarzutów odwołań w motywach niniejszej decyzji. W pozostałym zaś zakresie ich ocena – na obecnym etapie postępowania oraz wobec stwierdzonych braków postępowania dowodowego – była przedwczesna.

Wskazania co do dalszego postępowania wynikają wprost z treści uzasadnienia niniejszej decyzji i sprowadzają się do ponownego rozpoznania sprawy na podstawie prawidłowo (w tym kompletnie) zebranego i rozpatrzonego materiału dowodowego. Organ pierwszej instancji przy ponownym rozpatrywaniu sprawy będzie zobligowany do usunięcia dostrzeżonych naruszeń i dokonania stosownych ustaleń, w tym także zweryfikowania wątpliwości powstałych w sprawie.

Wymaga nadto podkreślenia, iż uzupełnienie czy też jakakolwiek modyfikacja raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagać będzie ponownego przekazania go łącznie z wnioskiem o wydanie decyzji celem zaopiniowania i uzgodnienia przez organy specjalistyczne w trybie przewidzianym art. 77 u.u.i.ś.o.

Reasumując, przy ponownym rozpatrywaniu sprawy należy wyeliminować wskazane przez Kolegium uchybienia, a następnie – w zależności od wyników podjętych czynności – przeprowadzić postępowanie i wydać stosowne rozstrzygnięcie, prawidłowo uzasadnione – opierając się na przywołanych wyżej przepisach.

Wobec powyższego, orzeczono jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

POUCZENIE

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Sprzeciw powinien zawierać:

- numer PESEL strony wnoszącej pismo, będącej osobą fizyczną, oraz numer PESEL jej przedstawiciela ustawowego, jeżeli są obowiązani do jego posiadania albo posiadają go, nie mając takiego obowiązku, lub
- numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku – numer identyfikacyjny REGON albo numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, albo numer identyfikacji podatkowej strony wnoszącej pismo, niebędącej osobą fizyczną, która nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest ona obowiązana do jego posiadania (art. 46 § 2 pkt 1 lit. b i c w zw. z art. 64b §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143 z późn. zm.).

Wysokość wpisu stałego od skargi i zasady ustalania wpisu stosunkowego od skargi określono w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535). Przepisy te stosuje się odpowiednio do sprzeciwu.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo o przyznanie prawa pomocy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Dokument został wydany w postaci elektronicznej i podpisany kwalifikowanymi podpisami elektronicznymi.

Przewodniczący (spr.): Sybilla Koziołek

Sybilla Ewa
Koziołek

Elektronicznie podpisany
przez Sybilla Ewa Koziołek
Data: 2026.04.21 14:24:24
+02'00'

Członek: Sybilla Stotko

Sybilla Anna
Stotko

Elektronicznie podpisany
przez Sybilla Anna Stotko
Data: 2026.04.21 14:27:35
+02'00'

Członek: Aleksandra Kijak-Telma

Aleksandra Ewa
Kijak-Telma

Elektronicznie podpisany
przez Aleksandra Ewa
Kijak-Telma
Data: 2026.04.21 14:26:50
+02'00'

Otrzymują:

1. Grand Agro Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego

ul. W. Pytlasińskiego 16/13
00-777 Warszawa

2.	Kopalnie Surowców Skalnych
w Bartnicy sp. z o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
3.	Kopalnie Surowców Skalnych
w Bartnicy sp. z o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
4.	Kopalnie Surowców Skalnych
w Bartnicy sp. z o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
5.	Kopalnie Surowców Skalnych
w Bartnicy sp. z o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
6.	Kopalnie Surowców Skalnych
w Bartnicy sp. z o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
7.	Kopalnie Surowców Skalnych
w Bartnicy sp. z o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
8.	Wodociągi i Kanalizacja
HYDROKOM sp. o. o.	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork
9.	Burmistrz Miasta i Gminy Kluczbork
wraz z aktami sprawy	ul. Skarżyńskiego 1, 58-301 Wałbrzych,
na ręce pełnomocnika:
radcy prawnego Marcina Kubali
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
„T. Studnicki, K. Płeszka, Z. Cwiakalski, J.
Górski” sp. k. z siedzibą w Krakowie
ul. Jabłonowskich 8, 31-114 Kraków
ul. Kollątaja 7, 46-203 Kluczbork

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Opolu
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Opolu
3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie – Zarząd Zlewni w Opolu
4. aa

SK

KLAUZULA INFORMACYJNA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Opolu z siedzibą w Opolu ul. Oleska 19a informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych – RODO (Dz. U. UE. L z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: www.bip.sko.opole.pl w zakładce Ogłoszenia Aktualności.